

OFFICIA PROPRIA
SANCTORUM
ARCHIDIŒCESIS FRIBURGENSIS

A SACRA RITUUM CONGREGATIONE

REVISA ET APPROBATA.

JUSSU ET AUCTORITATE
EXCELLENTISSIMI ET REVERENDISSIMI

DOMINI DOMINI

THOMÆ

ARCHIEPISCOPI FRIBURGENSIS

TYPIS EDITA

FRIBURGI BRISGOVIÆ,
IN CANCELLARIA ARCHIEPISCOPALI.

MCMXII.

FRIBURGEN.

Summopere sollicitus Rm̄us Dñus Joannes Christianus Roos Archiepiscopus Friburgensis ut quæ volventibus annis ad ditamenta accesserunt in ordine divini officii persolvendi a Clero sibi creditæ Archidiececeos apprime responderent Rubricis et Sacræ Rituum Congregationis Decretis, a Sanctissimo Domino Nostro Leone Papa XIII. humillimis datis precibus efflagitavit ut pro eodem Clero approbare dignaretur novum Proprium Officiorum, in quo festa illorum Cælitum rite disponere curavit, quos a vetusta ætate Fideles ipsius Archidiececeos Friburgensis peculiari cultu prosequi consueverunt, ex legitimis probatisque fontibus desumptis Orationibus et Lectionibus propriis. Hæc porro supplicia vota idem Sanctissimus Dominus Noster clementer excipiens, commisit Sacrorum Rituum Congregationi ut prædictum Proprium Officiorum ab eodem Rm̄o Archiepiscopo juxta Kalendarium perpetuum simul approbatum accurate dispositum, sedulo expenderet. Itaque postquam ipsa Sacra Congregatio memoratum Proprium rite examinaverit, et juxta emendationes a Rm̄o Dño Assessore adnotatas probari posse censuerit; eadem

Ratisbonæ. Ex Officina Fr. Pustet, S. Sedis Apost. Typogr.

Sanctitas Sua, referente me infrascripto Cardinali Sacrae eidem Congregationi Praefecto, Proprium ipsum suprema sua auctoritate approbavit, concessitque Clero Friburgensi sub conditione ut Proprio Officiorum emendando juxta mentem Sacrae Congregationis omnino praefigatur Kalendarium perpetuum, injunctoque onere eidem Rmo Archiepiscopo ut duplex authenticum omnium exemplar ad Sacram Rituum Congregationem statim ac illa fuerint typis cusa transmittantur. Contrariis non obstantibus quibuscumque.

Die 22. Maji 1893.

Leg. sac. Alois. Masella S. M. C. Romae

Klement Nefz S. N. C. Secretarius

OFFICIA PROPRIA SANCTORUM ARCHIDIÆCESIS FRIBURGENSIS.

PARS VERNA.

FESTA MARTII.

Die 2. Martii.

(Dies fixa ex 25. Januarii.)

**Beati Henrici Suso-
nis Confessoris O. Pr.**

Duplex.

Oratio.

Deus, qui beatum Henricum Confessorem tuum corporis mortificatione et caritate mirabilem effecisti: concede; ut Christum crucifixum corde diligere, et opere in no-

bis exprimere valeamus. Per eundem Dominum nostrum.

Et fit Commemor. Feriae in Quadrag.

In Quadrag. Lect. I. Noct. de Communi 2. loco: Beatus vir.

In II. Nocturno.

Lectio iv.

Henricus Suso, Johannes a Suevia dictus, ubi ex illustri familia ortus, cognomen non a patre Montese, sed potius Suson a Matre, ceu piissima femina retinuit. Juste sanc-

téque educátus ádeo in virtútibus profécit, ut décimo tértio ætátis anno ad altióra a Deo vocátus, Prædicatórum Ordini Constántiæ nomen déderit. Humánæ vero fragilitáti in religióne pávulum indúlgens, per quinquénium ita se hábuit, ut leves communésque culpas parvipénderet, donec eum Deus, volens divítias misericórdiæ suæ osténdere, a terrénis afféctibus expeditum ad se pénitus attráxit: propter eaque Henricus intéris certamínibus et afflictatióibus, quibus retardabátur a via perfectiónis, magno ánimo superátis, coeléstibus solum inhians, Dei præsentiam júgiter contemplári constituit.

R. Honéstum fecit illum Dóminus, et custodívit eum ab inimícis, et a seductóribus tutávit illum: * Et dedit illi claritátem ætérnam. **V.** Justum dedúxit Dóminus per vias rectas, et osténdit illi regnum Dei. Et dedit.

Lectio v.

Christiánæ mortificatiónis exémpplar efféctus, Christi passióem in se-

metípso exprímere miris abstinéntiis corporisque cruciátibus conátus est; nam cilícium et caténam férream ácubus armátam diu noctúque gestávit, et in ejúsdem passiónis memóriam ligneam crucem clavis férreis hórridam inter scápuas ad carnem sibi aptávit. Super nudam tábulam, ac sine ullo operiménto dormire solébat; multis prætérea vigíliis, flagellatióibus aliisque pœniténtiæ opéribus corpus suum, tanquam infensíssimum hostem, quotidie in servitútem redégit. Divíno amóre vehementer accensus, nomen Jesu sínistro péctoris láteri stylo férreo impréssit; sed Deus, qui ad sublimióra illum vocáverat, córporis cruciátibus hisce amarióres spiritus afflictatiónes adjúnxit.

R. Amávit eum Dóminus, et ornávit eum: stolam glóriæ induit eum, * Et ad portas paradísi coronávit eum. **V.** Induit eum Dóminus lorícám fidei, et ornávit eum. Et.

Lectio vi.

Quibus angústiiis, nec non hóminum molé-

stiis ac persecutióibus Henricus úndique jactátus, in Dei bonitáte confidens, firma spe, humilitáte et paciéntia de adversis triumphávit. In Ordinis observatióibus erat sollicitus, orándi habens stúdiúm indeféssum, ac siléntium ita servans, ut numquam illud frégerit. Erga Deiparam Virgínem ferventíssimo ferebátur obséquio. Salútem zelans animárum, innúmeros peccatóres ad pœniténtiam redúxit, præcipue vero dum magnam Germaniæ partem, Suéviám imprimis et Alsátiam, verbum Dei continuo prædicans, perlustrávit. Mórítur post multos labóres plurimáque paciéntiæ documénta, plenus díerum ac virtútum, in cœnóbio Ulménsi, ubi multis miráculis a Deo claruísse perhibétur. Hujus sancti viri fama longe latéque diffusa, cultum ecclesiásticum illico ad præsentem usque diem ipsi conciliávit, quo rite probáto primo Gregórius décimus sextus Ordini Prædicatórum, deinde Leo décimus tértius Archidiocési Friburgénsi Officiúm Missám-

que in ejus honórem benigne concéssit.

R. Iste homo perfécit ómnia, quæ locútus est ei Deus; et dixit ad eum: Ingrédere in réquiem meam: * Quia te vidi justum coram me ex ómnibus géntibus. **V.** Iste est, qui contémpsit vitam mundi, et pervénit ad cælestia regna. Quia. Glória Patri. Quia.

In III. Nocturno Homilia in Evangel. Confíteor tibi Pater. de Comuni Conf. non Pont.

Lectio ix. de Homil. Feriæ, ejus Commem. fit in Laudibus.

Die 3. Martii.

S. Cunegundis Imperatricis, Virginis.

Duplex.

Oratio.

Deus, qui beátæ Cunegúndi Virgini tuæ terréna despícere, et ad cælestis impérii culmen anheláre tribuísti: concéde, quæsumus; ut ejus imitatióne calcáti mundi illécebris, ad gáudia ætérna secúri perveníre valeámus. Per Dóminum.

Et fit Commem. B. Henrici Suson. et Feriæ in Quadrag.

In Quadrag. Lect. I. Noct. De virgíribus. ex Comuni.

In II. Nocturno.

Lectio iv.

Cunegúndis Augústa, Germanórum nobilissima, ab inéunte ætáte præclára exhibuit sanctitátis indícia, ac Deiparæ Vírginis, cui se totam addixerat, patrocinio mundi illécebras, et fluxas carnis voluptates ea morum severitáte coércuit, ut virginitátem quoque perpétuam cólere, atque angélicam in terris vitam ágere proposúerit. Verum paréntum jussis, qui illam in matrimónium despónderant, obtemperáre coácta, illud a cælésti sponso, qui páscitur inter lília, præcibus efflagitávit, ut quem susciperet virum, virginitátis suæ custódem inveníret. Henrico itaque Baváriæ duci, cognóménto Pio, póstea Romanórum imperatóri, in matrimónium trádicta, raro exémplo virginitátem ipso annuente illibátam servávit: in cujus testimoniúm, cum aliquándó, instigánte humáni géneris hoste, suspíció quædam contra ipsam fuisset exórta, nudis pédibus super ignitos vómeres incédens illæsa, egrégium suæ

innocéntiæ præbuit arguméntum, quod sanctus ipse Henricus suprémó mortis témpori appropinquans, abundantius declarávit; accítis namque impérii procéribus, aliisque princípibus viris, ac sanctæ Vírginis consanguíneis: qualem mihi, inquit, eam assignástis, talem reddo: vírginem dedístis, vírginem reddo.

R. Propter veritátem et mansuetúdinem et justítiam: * Et dedúcet te mirábiliter dèxtera tua. **V.** Spécie tua et pulchritúde tua inténde, prospere procéde, et regna. Et dedúcet.

Lectio v.

Singulári erga ecclélias pietáte prædita, sanctum Henricum cónjugem suum ad eas construéndas et locupletándas exhortationibus incitávit, ópibus adjúvit. Bambergensem itaque episcopátum própriis facultátibus fundátum, beáto Petro Apostolórum Príncipi, Romanæque Ecclésiæ vectigálem fecérunt, plúribus áliis templis et cœnóbiis cæsará plane munificéntia locupletátis. Cum pene ómnia, quæ habébat in

terris, Christi ecclésiis, ac paupéribus distribuisset, seipsam quoque defúncto viro in Jesu Christi obséquium impéndit, ac sancti Patris Benedícti régulam professá, et regnum mundi et omnem ornátum sæculi ingénti ánimi demissioné contenténs, sanctum religiósæ vitæ propósitum usque ad mortem exactíssime custodívit.

R. Dilexisti justítiam, et odisti iniquitátem: * Proptérea unxit te Deus, Deus tuus, óleo lætitiæ. **V.** Propter veritátem et mansuetúdinem et justítiam. Proptérea.

Lectio vi.

Jugi itaque virtútum exercítio, cum annos quíndecim in cœnóbio bonórum óperum méritis cumuláta transegisset, ad cæléstis Agni nuptias, quas únice optáverat, invitáta sancto fine quiévit. Fámulæ suæ sanctitátem Deus illico póstmodum crebris miraculis demonstrávit; nam ad ejus túmulum cæci visum, claudi gressum, surdi auditum, muti loquélam, aliisque multis ac diutúrnis affécti languóribus salútem retulé-

runt; sed illud inprimis nóbile, quod pulvis de sepúlchro ejus assumptus sæpe in fruméntum converti repértus sit. Quibus rite probátis, ab Innocéntio tértio Pontífice Máximo sanctárum vírginum número est adscripta.

R. Afferéntur Regi vírgines post eam, próximæ ejus * Afferéntur tibi in lætítia et exultatióne. **V.** Spécietua et pulchritúde tua inténde, prospere procéde, et regna. Afferéntur. Glória Patri. Afferéntur.

In III. Nocturno Homilia in Evangel. Simile erit regnum cælórum decem virgínibus. de Communi.

In Quadrages. ix. Lectio Homilia de Feria, cujus Commem. fit in Laud.

Die 6. Martii.

S. Fridolini Conf.

D u p l e x .

Oratio.

Deus, qui perfécte coram te ambulántibus protéctor es et merces magna nimis: da nobis beáti Fridolini Abbátis intercessióne et exémplo temporália despícere, et ad te tota mentis intentione festináre. Per Dóminum nostrum.

In Quadrag. Commem. Feriæ.

In Quadragesima Lectiones
I. Noct. Beátus vir. de Com-
muni Confessoris non Pontifi-
cis 2. loco.

In II. Nocturno.

Lectio iv.

Hiridolínus, in Hiber-
nia nóbili genere
ortus, jam a ju-
ventúte sciéntia ac pie-
tate elúxit. Sacerdótio in-
signitus et máxime egré-
giis ánimi dótibus prædi-
tus, verbum Dei cum
tanta eloquéntia et cum
tanto ómnium appláusu
prædicábat, ut præcipuis
honóribus propter suam
artis oratóriæ perítiam
afficerétur. Ast celebri-
tátem humilitáti postpó-
nens, divítias et omnem
sæculi pompam spernens,
opes patérnas inter cog-
nátos, páuperes et ecclé-
sias divisit, sicque sponte
pauper factus, pátriam
reliquit et in Gálliam sese
cóntulit.

R. Honéstum fecit il-
lum Dóminus, et custo-
dívit eum ab inimícis, et
a seductóribus tutávit il-
lum: * Et dedit illi clari-
tátem ætérnam. **V.** Justum
dedúxit Dóminus per vi-
as rectas, et osténdit illi
regnum Dei. Et.

Lectio v.

Ibi váriis in locis cum
ingénti zelo verbum
Dei annuntiádo, multos
in virtúte firmávit, mul-
tos ad pœniténtiam vocá-
vit, plúrimos ad veri Dei
notítiam et cultum perdú-
xit. Tandem in Pictávii
subúrbis cónstitit, ubi
monastérii sancti Hilárii
eléctus fuit Abbas. In
rudéribus ecclésiæ suæ
ossa magni Hilárii deté-
xit, éaque in ecclésia,
quam delápsam una cum
monastério instaurávit,
honorífice recóndidit.

R. Amávit eum Dómi-
nus et ornávit eum: stol-
am glóriæ induit eum, *
Et ad portas paradísi co-
ronávit eum. **V.** Induit
eum Dóminus lorícá fidei,
et ornávit eum. Et
ad portas.

Lectio vi.

Caritatís igne consúmp-
tus Pictávium reli-
quit, plures Gálliaë quasi
tuba exáltans vocem su-
am, verbi Dei indeféssus
præco. Vária in váriis
locis templa et monasté-
ria struxit. In Alsátia
quoque et ípsamet civi-
tate Argentína, quam má-
xime Dei glóriæ et ani-

márum salúti operátus
fidei propagátor, demum
in Séckingen, Rheni ín-
sula prope Basiléam, in
fínibus Suéviæ, consédit,
ubi in honórem sancti
Hilárii templum et du-
plex monastérium, álte-
rum pro mónachis et ál-
terum pro moniálibus,
constítuit, ea sapientíssi-
me rexit, et ibi circa an-
num quingétesimum tri-
gésimum octávum post
Christum natum sanctís-
sime in Dómino obdor-
mívit.

R. Iste homo perfécit
ómnia, quæ locúsus est
ei Deus; et dixit ad eum:
Ingrédere in réquiem me-
am: * Quia te vidi justum
coram me ex ómnibus
géntibus. **V.** Iste est, qui
contépsit vitam mundi,
et pervénit ad cæléstia
regna. Quia. Glória Pa-
tri. Quia.

In III. Nocturno.

Lectio sancti Evangélii
secúndum Matthæum.

Lectio vii. Cap. 19.

In illo témpore: Dixit
Petrus ad Jesum: Ecce
nos reliquimus ómnia et
secúti sumus te; quid er-
go erit nobis? Et réli-
qua.

Homília sancti Hilárii
Epíscopi.

Can. 20.

Apóstoli dictis Dó-
mini hæc red-
dunt: reliquisse
se ómnia et cum ipso esse.
Quibus Dóminus, cum
séderit in majestátis suæ
sede, sessúros super se-
des duódecim ac tótidem
tribus Israél judicatúros
spopóndit, omnibúsque
qui univérsa reliquerint
propter nomen ejus, fruc-
tum céntupli præmii re-
servátum, multos autem
ex novíssimis primos fu-
túros et ex primis futúros
novíssimos. Multa sunt,
quæ non sinunt nos sím-
plici intelléctu dicta evan-
géllica scúscipere.

R. Iste est, qui ante De-
um magnas virtútes ope-
rátus est, et de omni cor-
de suo laudávit Dómi-
num: * Ipse intercédát
pro peccátis ómnium po-
pulórum. **V.** Ecce homo
sine queréla, verus Dei
cultor, ábstinens se ab
omni ópere malo, et pér-
manens in innocéntia sua.
Ipse intercédát.

Lectio viii.

Interpósitis nonnúl-
lis re-
bus, quæ ex natúra hu-
máni sensus sibi contrá-

ria sunt, ratióne quæ-
rere cælestis intelligentiæ
admonémur. Apóstoli di-
cunt et sequi se Christum,
et se ómnia reliquisse.
Quómodo igitur fiunt tris-
tes, et quómodo metu-
unt, dicentes salvum esse
néminem posse? Nam-
que et ab aliis fieri póter-
erat, si quid fecissent ipsi.
Deinde cum fecissent,
quare metus, vel unde
susceptus est? Additur
etiám in responsiõe Dó-
mini, hæc apud hómines
impossibilia, possibilía
apud Deum. Numquid
apud hómines impossibi-
lia erant, quæ et Apóstoli
se fecisse gloriántur, et
fecisse eos Dóminus agnó-
scit?

R. Sint lumbi vestri præ-
cincti, et lucernæ ardén-
tes in má nibus vestris: *
Et vos símiles homínibus
exspectántibus Dóminum
suum, quando revertátur
a núptiis. **V.** Vigiláte er-
go, quia nescítis qua ho-
ra Dóminus vester ven-
túrus sit. Et. Glória Pa-
tri. Et.

Lectio ix.

Omnis itaque hic sermo
est spirituális. Quid
autem Dei virtúti tam pos-
sibile est, quam ut per fi-

dem salvet, ut per eam
regéneret, ut per crucem
vincat, ut per Evangélio
adóptet, ut resurrectio-
nem ex morte vivíficet?
Quibus audítis Apóstoli
cito credunt, seséque óm-
nia reliquisse profiténtur.
Sed hanc eórum obedién-
tiam cito Dóminus remun-
erátur, omnem difficul-
tátem superióris quæstión-
is absólvens, cum dicit:
Vos, qui secúti estis me,
in regeneratiõe judicá-
bitis duódecim tribus Isa-
raél. Hæc enim illa re-
generatiõe est, quam Apó-
stoli sunt secúti, quam
lex indulgére non pótuít,
quæ eos super duódecim
thronos in judicándis duó-
decim tribubus Israél in
duódecim patriarchárum
glória copulávit.

Te Deum laudámus.

*In Quadrag. Lectio ix. de
Homilia et Commem. Feriæ
occur. in Laud.*

*Vesp. a Capit. de sequ. cum
Commem. præced. et Feriæ
in Quadrag.*

Die 15. Martii.

**S. Clementis Mariæ
Hofbauer Conf.**

Duplex.

Oratio.

Deus, qui beátum Cle-
méntem Mariám miro

fídei róbre et invictæ
constántiæ virtúte deco-
rásti: ejus méritis et ex-
émplis fac nos, quæsum-
mus, ita fortes in fide
et caritáte fervéntes; ut
præmia consequámur æ-
téna. Per Dóminum no-
strum.

**Et fit Commem. Feriæ in
Quadrag.**

*In Quadrag. Lect. I. Noct.
Beátus vir. de Communi Conf.
non Pont. 2. loco.*

In II. Nocturno.

Lectio iv.

Clemens Mariá Hóf-
bauer Tassovítii
in Morávia natus,
a prima ætáte in schola
christiánæ perfectiõnis
eruditus est; magistra
potíssimum religiosíssi-
ma matre, quæ puérulum
post patris óbitum, ostén-
sa Christi Dómini e cruce
pendéntis imá gine, sic al-
locúta fertur: En fili, qui
hinc in pósterum tibi fu-
túrus est pater, cura ut
per eam, quæ ipsi placet,
viam incédas. Adoléscent
pístóriam artem dídicit;
sed ad majóra se vocári
præséntiens cœpit inter
laboriósæ artis exercíti-
um ad stúdiùm incúm-
bere litterárum. Bis Ro-
mam pedes ad límina

Apostolórum peregriná-
tus est, bis etiám rerum cæ-
lestium contemplatiõi li-
bérius vacatúrus in eré-
mum secéssit. Verum Deo
illum ad altióra vocánte,
intermissa litterárum stú-
dia in Vindobonénsi Uni-
versitáte repétiit navitér-
que prosecútus est; donec
ex puriøre fonte sacras
disciplínas haustúrus Ro-
mam tértium remigrávit.
Ibi in sancti Alfónsi fa-
míliam singulári Dei pro-
vidéntia cooptátus est,
quam ipsius ópera in dis-
sitas regiões propagá-
tum iri sanctus idem Pa-
rens divíno instíntu præ-
sénsit ac palam prænun-
tiávit.

R. Honéstum fecit illum
Dóminus, et custodívit
eum ab inimícis, et a se-
ductóribus tutávit illum:
* Et dedit illi claritátem
æténam. **V.** Justum de-
dúxit Dóminus per vias
rectas, et osténdit illi re-
gnum Dei. Et dedit.

Lectio v.

Absolúto cum magno spí-
ritus fervóre tirocínio
ac præsbyter factus, in sep-
tentrionáles Európæ pro-
vincias a Sede Apostólicá
missus est. Erécto Var-

saviæ in Polónia primo suæ Congregatiónis domicilio, et plúribus sibi adjúctis sóciis, incredibile est, quam copioso ibi fructu sacerdotalia múnera ultra vicénnium expléverit; nihil labóris recúsans, sive ut cathólicos ad bonos mores et pietatis cultum revocáret, sive ut hæréticos et Judæos ad veram fidem addúceret. Multa étiam ad religiósam juventútis institutióem præstitit. Orphanórum sortem miserátus eréxit hospítium, ubi miserimos quosque patrerna caritate alébat; visus subinde stipem eórum causa emendicáre, imo nec fáciem ab increpántibus et in se conspuéntibus avétere. Inter has autem curas semper coram Deo ámbulans, Deiparæ Virgini, cujus Rosárium assidue recitábat, singuláriter devótus, rectus, simplex, húmilis, cunctis affábilis et benignus, ómnibus velut sanctitátis exemplar júgiter præluxit.

R. Amávit eum Dóminus et ornávit eum: stollam glóriæ induit eum,* Et ad portas paradísi coronávit eum. **V.** Induit

eum Dóminus lorícam fidei, et ornávit eum. Et ad portas.

Lectio vi.

Deo soli confisus, plures institúti sui domus váriis in regióibus eréxit. Ipse vero multas ob témporum iniquitatem acerbitates perpéssus, et e Polónia tandem cum suis expúlsus, secéssit Vindobónam, ubi duódecim postrémis vitæ annis ad Dei glóriam strénue operári perseverávit. Præter sédulam enim Sanctimoniálium Virginum curam totus in eo fuit, ut prædicatióne verbi Dei, sacraménti Pœnitentiæ administratióne quam plúrimas a salute dévias ánimas Christo lucrifáceret. Quem caritátis ignem tum sacerdotibus, tum máxime seléctæ juvenum cohórti, quorum complúres suum Congregatióni nomen dedérunt, infúndere adlaborávit. Illud autem indeféssa sua ópera consecútus est, ut languescéntem pópuli fidem catholicúmque spíritum, non parum illa ætáte imminútum, corroboráret; talique succéssu étiam in Archi-

Die 22. Martii.

Beati Nicolai de Flue Confessoris.

Duplex.

Oratio.

Deus, qui beátum Nicoláum Eremitam Angelórum esca mirabiliter nutrírre, ac donis cœlestibus cumuláre voluisti: concéde quæsumus; ut ejus intercessiône Dominicum Corpus et Sanguinem digne súmerre in terris, et gloriósum conspícere valeámus in cœlis. Per eúmdem Dóminum nostrum.

Et fit Commem. Feriæ in Quadrag.

In I. Nocturno Lectiones Justus si morte. de Communi.

In II. Nocturno.

Lectio iv.

Nicoláus de Flue Helvétius, in Sachselénsi Cantónis Subsylvania págó, Constantiénsis diocécis, honestis paréntibus procreátus, quanta sanctitate et miraculis orbem illustráturus esset, adhuc in angústo Matris útero indicávit, dum latum cælum suis lumínibus distinctum vidit, stellámque unam præ céteris ita coruscán-

diocési Friburgénsi in paróchiis Triberg et Jestétten laborávit; dignus proptérea, quem Pius séptimus virum apostólicum, Vindobónensis cleri decus Ecclesiæque cólumen appelláret. Méritis tandem plenus et prodigiórum aliorúmque cœlestium charismatum múnere illústris, septuagenárius obdormívit in Dómino, Idibus Mártiis, anno milésimo octingentésimo vigésimo. Eum Leo décimus tértius miraculis clarum Beatórum catálogo, Pius vero décimus novis fulgéntem signis Sanctórum fastis accénsuit.

R. Iste homo perfécit ómnia, quæ locútus est ei Deus; et dixit ad eum: Ingrédere in réquiem meam:* Quia te vidi justum coram me ex ómnibus géntibus. **V.** Iste est, qui contémpsit vitam mundi, et pervénit ad cœlestia regna. Quia. Glória Patri. Quia.

In III. Nocturno Lectiones de Homilia in Evang. Nolite timére. de Communi Conf. non Pont. 2. loco.

ix. Lectio Homilia in Evangel. Feriæ, cujus Commem. fit in Laud.

tem, ut rádií per totum mundum se diffúnderent. Vix natus, pari prodígio matrem atque obstetricem, deínde patrínos ac álios Baptísimo suo assisténtes agnóvit. Puerítiam exímia morum innocentia, et sine ulla mendáccii labe exégit. Adoléscenti terna sibi per hebdomadam jejúnia ad sanctorum Nicolái Myrénsis et Tolentinátis imitátionem índixit. Rebus porro divínis contemplándis diu noctúque sic erat inténtus, ut ad solitúdinem ardentíssime aspiráret. Obstántibus vero paréntum et cognatórum votis cessit invítus, dum ad cælibem vitam sanctorum exémplo raptus, matrimónio se alligávit; e quo filios quinque totidémque filias procreávit. Inde militiam aliquámdiu secútus, innátam pietátem numquam desérui. Cumque ex ea redíret, suprénum pátriæ magistrátum sæpius oblátum constánter réspuit, et præcipue, dum luce divína prævéntus, ex corrúpto júdicum ore sulphúreas erúmpere flammás vidéret.

R. Honéstum fecit illum Dóminus, et custodívit eum ab inimícis, et a seductóribus tutávit illum: * Et dedit illi claritátem ætérnam. **V.** Justum dedúxit Dóminus per vias rectas, et osténdit illi regnum Dei. Et.

Lectio v.

Cum ínterim Deus non desíneret illíus pectus altiórís vitæ desidériis succéndere, bona dénique cónjugis vénia, relictis ómnibus in vicínámerém secéssit: ubi prope vigínti annos inusitátá vitæ austeritáte tradúxit; priscórum Anachoretárum mirácula et virtútes ita ad vivum éxprimens, ut ejus sanctitátis fama longe latéque excíti pópuli, ad eum velut ad natúræ humanæ porténtum sæpe conflúxerint. Eisdem annis sine corporáli cibo potúque vitam egit, solo sanctíssimo Christi Córpo, quot ménsibus saltem semel, reféctus. Cujus inédiæ numquam visæ, Constantiénsi Pro-Episcopo mirábile experiméntum fecit; dum ab eódem virtúte obediéntiæ coáctus vir Dei panis

fragméntum et vini guttam súmere, tam ægre deglútiit, ut iis præ ingénti dolóre statim rejéctis, animam effláre viderétur. Inter hæc assíduo virtútum stúdio, et perpétua Domínicæ Passiónis meditátioné dæmonum furórem in se vehementíssime concitávit: illos tamen fugátos a beatíssima Dei Matre, quam sine labe origináli concéptam præcipue venerabátur, non raro fassus est. Has inter pugnas et victórias multis cælestibus visionibus recreátus est. Illústrior illa fuit, quando sanctíssima Trínitas in rotæ fulgéntis spécie sese ei objécit, et tanta divinórum radiórum arcanæque sapiéntiæ cópia in eum est profúsa, ut in vultu ipsius insólitus splendor usque ad mortem hæréret: ostentúmque illud delineári curátum pro libro suo habéret, ex quo sine álio litterárum adjuménto cuncta perdísceret.

R. Amávit eum Dóminus et ornávit eum: stolam glóriæ índuit eum, * Et ad portas paradísi coronávit eum. **V.** Induit eum Dóminus lorícám fi-

dei, et ornávit eum. Et ad portas.

Lectio vi.

Dei igitur magistério sédulo usus, caritátem próximi summæ contemplátioní conjúnxit; nam accedéntes ad se populáres máxime suos, multis salutáribus mónitis erudívit, potíssimum eos exhortáns ad sanctæ Sedis Apostólicæ et cleri observántiam, fidei Románæ integritátem, constantiámque mútui amóris, ac demum ad dignos fructus poeniténtiæ, quam vultu et córpoze prorsus emaciátó, rudi insuper túnica, et nudo semper cápíte et pédibus, efficcíssime prædicábat. Prophetiæ dono emínuit: futúra et occúltas hóminum cogitátiones sæpenúmero perspéxit. Sarnam, præcipuum Silvæ Superiórís pagum, gravi incéndio conflagrántem crucis signo illico exémit. Demum anno post Christum natum octogésimo séptimo supra millésimum quadríngentésimum, octiduáno morbo gravíssime cruciátus, ut pridem divínitus edóctus erat, in asse-

rem, quo toto eremi tempore pro lectulo utebatur, corpus suum protendit, et inter divinas laudes vitam angelicam placidissime claudens, spiritum Deo reddidit, vigesimo primo Martii, die ipso festo sancti Benedicti, natalitio suo ac septuagesimo aetatis anno. Sacrum corpus in Sachslensi parochia conditum, magno Helvetiorum et exterorum accursu colitur: quod etiam cum sanctus Carolus Borromaeus inviseret, Nicolaeum eximium sanctum esse pronuntiavit. Ad ejus sepulchrum claudus, qui Compostellae pedis incolunitatem a sancto Jacobo exorare non potuit, recepit. Infans autem, a dormientibus oppressus et penitus suffocatus, ejus meritis revixit. Miraculis in vita et post mortem clarum Clemens nonus Officio et Missa decoravit in ecclesia, ubi corpus ejus requiescit. Clemens vero decimus eam gratiam ad totam Helvetiam atque Constantiensem diocesim extendit.

R. Iste homo perfecit omnia, quae locutus est ei

Deus; et dixit ad eum: Ingrederere in requiem meam: * Quia te vidi justum coram me ex omnibus gentibus. **V.** Iste est, qui contempsit vitam mundi, et pervenit ad caelestia regna. Quia. **Gloria Patri.** Quia.

In III. Nocturno Homilia in Evang. Ecce nos. de Communi Abbatum.

In Quadrag. Lectio ix. de Homilia Feriae, cujus Commem. fit in Laudibus.

FESTA APRILIS.

Die 19. Aprilis.

**S. Leonis IX. Papae,
Confessoris.**

D u p l e x.

Oratio.

Da, quaesumus omnipotens Deus: ut beati Leonis Confessoris tui atque Pontificis veneranda sollemnitas, et devotio-nem nobis augeat, et salutem. Per Dominum.

In II. Nocturno.

Lectio iv.

Leo hujus nominis nonus, ex nobili Francorum prosapia oriundus, Dagsburgensis comes ac Tullensis episcopus, Bruno ant-

ea dictus, omnium Cardinalium suffragiis ac communi fidelium gratulatione, ad sanctissimam Petri sedem evectus est, et in ea sedit annis quinque, duobus mensibus, diebus octo. Vir omni virtutum genere et sacra doctrina eximius, ut Apostolicum hoc munus impleret, nullis laboribus, nullis sumptibus, nullis incommodis pepercit.

R. Inveni David servum meum, oleo sancto meo unxi eum: * Manus enim mea auxiliabitur ei. **V.** Nihil proficiet inimicus in eo, et filius iniquitatis non nocet ei. Manus.

Lectio v.

Germaniam et Italiam saepius, Galliam semel visitavit. Habuit novem concilia, Rhemis, Moguntiae, Vercellis, Papiae, Romae ad restaurandos Christianorum mores. Multas litteras ad imperatores, reges, patriarchas, episcopos zelo ac pietate flagrantes scripsit. Legatos ad imperatorem Constantinopolitanum pro reductione Graecorum semel atque iterum misit. Berengarium

haereticum semel iterumque damnavit, et Michaellem Cerularium patriarcham insignem schismaticum anathemate percussit.

R. Posui adjutorium super potentem, et exaltavi electum de plebe mea: * Manus enim mea auxiliabitur ei. **V.** Inveni David servum meum, oleo sancto meo unxi eum. Manus.

Lectio vi.

Dum Romae aegeret, ter in hebdomada a sacrosancta ecclesia Lateranensi ad Vaticanam nudis pedibus, noctu orans et psallens pergebat. Principi Apostolorum decimam oblationum partem, sibi de more competentem, pontificio diplomate cessit. Patrimonium suum proprium in erectionem monasterii impendit: unde etiam quotannis pecunia submitteretur in sumptus rosae aureae, quam Romani Pontifices antiquo et solenni ritu benedicunt. In pauperes et peregrinos effusam liberalitatem exercuit. Sub leprosi forma et habitu Christum aliquando proprio lecto excepit. Denique multis pro

Ecclēsia laboribus exantlatis, obiit die decima nona Aprilis, anno millésimo quinquagésimo quarto, ante et post mortem multis miraculis clarus, ac sepultus est in Vaticano.

R. Iste est, qui ante Deum magnas virtutes operatus est, et omnis terra doctrina ejus replata est: * Ipse intercedat pro peccatis omnium populorum. **V.** Iste est, qui contempsit vitam mundi, et pervenit ad caelestia regna. Ipse. **Gloria Patri.** Ipse.

In III. Nocturno Homilia in Evangel. Homo peregre. de eodem Communi 1. loco.

Die 20. Aprilis.

(Dies fixa ex 27. Aprilis.)

Beati Petri Canisii
Confessoris S. J.

Duplex.

Omnia ut inter Festa pro aliquibus locis die 27. Aprilis. Commemor. S. Leonis IX. Papae Conf. in Vesp.

Die 23. Aprilis.

S. Georgii Martyris.

Duplex.

Oratio.

Deus, qui nos beati Georgii Martyris tui mé-

ritis et intercessione laetificas: concede propitius; ut qui tua per eum beneficia poscimus, dono tuae gratiae consequamur. Per Dominum nostrum.

Commem. Ss. Soteris et Caji PP., Mm.

In II. Nocturno.

LECTIO IV.

Georgius nobilibus parentibus in Capadocia natus, sancte ab illis et religiose educatus est. Iis vita functis, adhuc adolescens tribunus militum factus, et aliis insignitus honoribus, sub Diocletiano Caesare militavit. Verum cum edictis imperialis persecutionem in christianos cerneret acris desavire, id indigne ferens, opportunum quoque fore illud tempus existimans ad salutem et ad martyrii gloriam, facultatibus suis in pauperes erogatis servisque libertate donatis, zelo fidei ac religionis accensus, imperatorem ad Christumque verum Deum libere confessus, ipsum de sua impia in christianos crudelitate constanter accusat.

R. Lux perpetua lucebit sanctis tuis, Domine, * Et aeternitas temporum, alleluja, alleluja. **V.** Laetitia sempiterna erit super capita eorum: gaudium et exultationem obtinebunt. Et aeternitas.

LECTIO V.

Admiratus vehementer imperator, quod Georgius praeter omnem opinionem christianus esset, primo blandis illum verbis ac magnis pollicitationibus, deinde minis poenarumque terroribus a fidei sententia conatur avertere. Sed cum nihil proficeret, nec ullo modo viri constantiam posset de pio et sancto proposito dimovere, jubet ipsum primo in carcerem trudi ibique diu affligi: tum verbis caesum, rota mucronibus obarmata laniari, deinde torreri sartagine varieque torqueri. Quam ille tormentorum vim ubi alacri ac forti animo tulisset, indeque incolumis mirabiliter evasisset, plurimos suo exemplo ad fidei constantiam excitavit.

R. In servis suis, alleluja * Consolabitur Deus,

alleluja. **V.** Judicabit Dominus populum suum, et in servis suis. Consolabitur.

LECTIO VI.

Impius autem persecutor, cum eximiam hujusmodi Martyris fortitudinem non divinae virtuti, sed magicis artibus adscriberet, ipsum varie tortum atque in sententia nihilominus persistentem, securi percute jubet. Georgius igitur fortiter data cervicē, martyrii corona decoratus est Nono Kalendas Maji, anno salutis humanae ducentésimo nonagésimo. Corporis ejus reliquiae diversas in regiones delatae, maximo ab incolis habentur honore. Caput Romae in Dioconia sancti Georgii ad Velabrum honorifice asservatur; et ipsius Martyris nomen non solum in Oriente, ubi passus est, sed et in occiduis oris ubique clarissimum est. Antiquorem inprimis intra Galliarum aequae ac Germaniae fines nominis ejus venerationem testantur tum coenobia multa, tum innumerae fere parochiales ecclesiae, quae passim sub ejus invocatione, pluribus

abhinc sæculis Deo dicatæ deprehenduntur.

R. Filiæ Jerúsalem, venite et videte Mártýres cum coronis, quibus coronávit eos Dóminus, * In die solemnitatis et lætitiæ, allelúja. **V.** Quóniam confortávit seras portarum tuarum, benedixit filios tuos in te. In die. **G**lória Patri. In die.

In III. Nocturno Homilia in Evangel. Ego sum vitis vera. de Communi Mart. temp. Paschali I. loco.

Die 27. Aprilis.

S. Trudperti Martyris.

Duplex.

Oratio.

Præsta, quæsumus omnipotens Deus: ut intercedente beato Trudperto Mártýre tuo, et a cunctis adversitatibus liberemur in corpore, et a pravis cogitationibus mundemur in mente. Per Dóminum nostrum.

Commem. Ss. Cleti et Marcellini PP. Mm.

In II. Nocturno.

Lectio iv.

Trudpértus genere Scotus regiæque stirpe profectus, religiõnis causa, Theodóro post Joánnem hoc nó-

mine quartum Pontífice Máximo, Romam divíno amore incensus se contulit, ubi omnia urbis loca sanctitate conspicua circumiens, flagrantissimo pietatis affectu venerabatur. Inde in patriam rediens, quam vitæ suæ rationem institueret, eo in itinere serio cogitare cepit. Et vero magni illius Patriarchæ Abrahæ exemplum sequi decernens, omnibus hujus sæculi divitiis, propinquis patrioque solo ob Christi amorem relictis, in solitarium quemdam Brisgójæ locum contemplationi aptissimum, impetrata ab Othbérto Habsburgensis familiæ, domino loci, licentia habitandi, se recepit; ubi in hunc usque diem monasterium ejus nomine insignitum invisitur.

R. Lux perpétua lucébit sanctis tuis, Dómine, * Et æternitas tẽporum, allelúja, allelúja. **V.** Lætitia sempiterna erit super capita eorum: gaudium et exultationem obtinebunt. Et.

Lectio v.

Othbérto, a quo prædictum locum dono acceperat, ob ejus singulá-

res virtutes carus mirum in modum fuit, quinimo auxiliis opibusque ejus adjutus, monasterium ibidem construxit. Tanta autem humilitate præditus dicitur, ut iis, qui in ædificio construendo operam dabant, ministrare non erubuerit. Orationi instanter vacabat, castitatem perpetuo coluit, jejuniis vigiliisque corpus macerare non desistebat, mentem divinis contemplationibus assidue exercuit. Hoc præter cetera habuit, ut Dei amore repleri vehementissime siteret. Ecclesiam præterea suis manibus ac laboribus magnis ædificare aggressus opere formaque notabili perfecit, quam sanctorum Apostolorum Petri et Pauli nomine Martinus Constantiensis episcopus solènni ritu consecravit.

R. In servis suis, allelúja, * Consolabitur Deus, allelúja. **V.** Judicabit Dóminus pópulum suum, et in servis suis. Consolabitur.

Lectio vi.

Quibus rebus feliciter confectis, humani generis hostis sanctissimum

virum Trudpertum, insigne Christi militem, frequentius more suo ex insidiis aggressus, variis tentationibus oppugnabat; quas ille jejuniis et oratione superabat, hisce pietatis armis invictus. Advértens vero dæmonem se in eo vincendo operam perdere, timuit ne, si diu viveret hic Christi athleta, majores de ipso quotidie reportaret triumphos; ideo immisit in quorundam hominum sceleratorum animos ejus intermèndi consilium, quo inducti innocentissimum virum per insidias interfecerunt sexto Kalendas Maji, anno post Christum natum sexcentésimo quadragésimo tertio. Ejus corpus Othbértus honorifice (ut sanctum Mártýrem decébat) sepeliendum curavit. Anno autem septingentesimo septuagésimo, cum ejus sanctissimam vitam ac miracula, quæ cooperante Dómino et ante et post martyrium multa edidit, diligenter Stéphanus tertius Póntifex Máximus cognovisset, solènni ritu illum in sanctorum Martyrum numerum retulit.

martyr occúbuit: præsta quæsumus; ut ipsius ex-
 èmplo ánimas nostras in
 paciéntia possidentes, co-
 ronári cum ipso mereá-
 mur in cælis. Per Dómi-
 num nostrum.

In Feriis Quatuor Tempo-
 rum, Lectiones I. Nocturni
 sumuntur e Communi pluri-
 morum Martyrum: Fratres:
 Debitóres sumus. Responso-
 ria vero de Communi unius
 Martyris.

In II. Nocturno.

Lectio iv.

Landelínus, claris in
 Hibérnia parénti-
 bus natus, vitæ
 sanctióriis desidério iníto
 sæculi séptimi e pátria
 sponte discéssit, ut mané-
 ret in solitúdine. Peragrá-
 tis provinciis multis, in
 Ortenávia, incúlta tum et
 ínvia ac latrocíniis multis
 dumtáxat famósa, súbsti-
 tit, ubi prope rívulum,
 cui Undizio nomen est,
 tugúrium sibi constrú-
 xit, in quo oratióni ac
 rerum divínarum con-
 templatióni vacans innó-
 cuam tranquillámque de-
 git vitam.

R. Honéstum fecit illum
 Dóminus, et custodívit
 eum ab inimícis, et a se-

ductóribus tutávit illum:
 * Et dedit illi claritátem
 ætérnam. **V.** Descendit-
 que cum illo in fóveam,
 et in vínculis non dereli-
 quit eum. Et.

Lectio v.

In hac erémo Landelí-
 nus juxta Apóstoli ver-
 ba, quæ sursum sunt sa-
 piébat, non quæ super ter-
 ram: mórtuus enim erat,
 et vita illíus abscondita
 cum Christo in Deo. Pax
 hæc brevi turbáta fuit: sí-
 quidem beátus solitárius
 a quodam venatóre feras
 fortuíto perseguénte de-
 téctus fuit, qui sub vili
 hábitu latrónem delitése-
 re suspícans, convítiis pri-
 mo sanctum óbruit. Po-
 strémo nec précibus nec
 frontis modéstia, aut áni-
 mi paciéntia viri Dei com-
 mótus, homo ferox fu-
 róre pércitus eúndem pro
 inimíco deprecántem ím-
 pia manu trucidávit.

R. Desidérium ánimæ
 ejus tribuísti ei Dómine:
 * Et voluntáte labiórur
 ejus non fraudásti eum.
V. Quóniam prævenísti
 eum in benedictiónibus
 dulcédinis: posuísti in cá-
 pite ejus corónam de lápi-
 de pretiósó. Et voluntáte.

Lectio vi.

Pretiósá in conspéctu
 Dómini mors mártiris
 ubi primum pópulis cir-
 cumjacéntibus innótuit,
 pii fidéles ejus corpus re-
 verénter terræ mandá-
 runt. Sepúlchrum vero
 ejus tanta cœpit frequen-
 tári devotióne, ut Wide-
 gérnus Argentinénsis epí-
 scopus iníto sæculi octávi
 ibídem ecclésiám fundá-
 verit et cellam monachó-
 rum institúerit, quæ póste-
 a ab Ettóne ejus succes-
 sóre cum reliquiis beáti
 Landelíni ex antiquo loco
 in propínquum transláta,
 multum aucta, latis dotáta
 prædiis et ex ipsíus nó-
 mine monastérium Etto-
 niánur dicta est. In loco
 autem, ubi sanctus occu-
 buísse asseverátur, limpi-
 díssimi manant fontes, cu-
 rándis morbis público te-
 stimónio máxime salutá-
 res.

R. Stola jucunditátis ín-
 duit eum Dóminus: * Et
 corónam pulchritúdinis
 pósuit super caput ejus.
V. Cibávit illum Dóminus
 pane vitæ et intelléctus,
 et aqua sapiéntiæ salutá-
 ris potávit illum. Et co-
 rónam. Glória Patri, Et
 corónam.

In III. Nocturno.

Lectio sancti Evangélii
 secúndum Matthæum.

Lectio vii. Cap. 16.

In illo tēpore: Dixit
 Jesus discipulis suis:
 Si quis vult post me ve-
 nire, abneget semetipsum,
 et tollat crucem suam, et
 sequatur me. Et reliqua.

Homilia sancti Augustini
 Episcopi.

Serm. 96. de Script.

Prima hóminis per-
 díto fuit amor
 sui: si enim se
 non amáret et Deum sibi
 præpóneret, Deo esse sem-
 per súbditus vellet; non
 autem converterétur ad
 negligéndam voluntátem
 illíus et ad faciéndam vo-
 luntátem suam. Hoc est
 enim amáre se, velle fá-
 cere voluntátem suam.
 Præpóne his voluntátem
 Dei: discce amáre te, non
 amándo te. Quid est: ne-
 get se? non præsumat de
 se, séntiat se hóminem et
 respíciat dictum prophé-
 ticum: Maledíctus omnis,
 qui spem suam ponit in
 hómine. Subdúcat se si-
 bi, sed non deórsum ver-
 sus: subdúcat se sibi, ut
 hæreat Deo. Quidquid
 boni habet, illi tríbuat, a

quo factus est: quidquid mali habet, ipse sibi fecit. Deus, quod in illo malum est, non fecit. Perdat quod fecit, qui inde defecit.

R. Coróna áurea super caput ejus, * Expréssa signo sanctitátis, glória honóris, et opus fortitudinis. **V.** Quóniam prævenísti eum in benedictiónibus dulcédinis, posuísti in cápite ejus corónam de lápide pretiósó. Expréssa.

Lectio viii.

Quid est: tollat crucem suam? Ferat quidquid moléstum est; sic me sequátur. Cum enim cœperit me móribus et præcéptis meis sequi, multos habébit contradictóres, multos habébit prohibitóres, multos habébit dissuasóres, et hoc de ipsis quasi comítibus Christi: cum Christo ambulábant, qui cæcos clamáre prohibébant. Sive ergo minas, sive blandiménta, sive quaslibet prohibitiónes, si sequi vis, in crucem verte, tólera, porta; noli succumbere. Vidéntur his verbis Dómini exhortáta martýria; si persecútio est, nonne pro Christo debent cuncta

contémni? Amátur mundus; sed præponátur a quo factus est mundus. Magnus est mundus; sed major est a quo factus est mundus. Pulcher est mundus; sed pulchrior est a quo factus est mundus. Blandus est mundus; sed suávior est a quo factus est mundus. Malus est mundus; et bonus est a quo factus est mundus.

R. Hic est vere Martyr, qui pro Christi nómine sánguinem suum fudit: * Qui minas júdicum non tímuit, nec terrénæ dignitátis glóriam quæsivit, sed ad cælestia regna pervénit. **V.** Justum dedúxit Dóminus per vias rectas, et osténdit illi regnum Dei. Qui. Glória Patri. Qui.

Lectio ix. de Ss. Martyribus Mauritio et Soc. et Commem. eorum in Laud.

In Quat. vero Tempor. Lectio ix. de Homilia Feriæ curr.

Die 24. Septembris.

Pro Civitate Friburgensi.

In Octava

Ss. Lamberti Episcopi et Alexandri Martyrum, Patron. Civit. Friburg.

Duplex majus.

Omnia ut in Festo, præter sequentia.

In I. Nocturno Lectiones de Scriptura occurrente.

In II. Nocturno Lectiones: Sermo S. Joánnis Chrysóstomi: Nemo est, qui nésciat. **ut in Communi plurimor. Mart. 2. loco.**

Festum B. Mariæ V. de Mercede, ab universa Ecclesia hac die celebrandum, in Civitate Friburgensi die 3. Octobris, qua die fixa, celebratur.

Die 28. Septembris.

S. Liobæ Virginis.

Duplex.

Oratio.

Exáudi nos, Deus salutaris noster: ut sicut de beatæ Liobæ Virginituæ festivitáte gaudemus, ita piæ devotiónis erudiámur afféctu. Per Dóminum nostrum.

Et fit Commem. Ss. Cosmæ et Damiani Martyrum.

In II. Nocturno.

Lectio iv.

Lioba, sancti Bonifácii Episcopi et Mátyris Germanórum Apóstoli consanguínea, in Anglia paréntibus ætate jam provécis nata, Tettæ insignis sanctimóniæ vírgini educánda ac divínis stúdiis imbuénda tráditur. Eo tém-

pore, quo cælestis vitæ stúdiis Lioba in monastério Winburnénsi in Anglia flóruit, sanctus Bonifácius, in Germánia fidem Christi felicíssimo cum événtu prædicans, legátos cum epístolis diréxit in pátriam ad Tettam Abbatíssam déprecans, ut ad auxiliúm legatiónis a sede apostólica sibi injúctæ, transmitteret hanc Liobam virginem, fama sanctitátis, doctrínæ et virtútum per longínqua terrárum spátia celebrátam; quam cum advenisset, vir Dei summa cum veneratióne suscepit, ac spiritalém virginitatem esse decrevit; quapropter illam monastérii in loco, qui vocátur Episcópium ad Túberam, a se erécti Abbatíssam constituit, ubi non parvus ancillárum Dei número collectus est, quæ ad exemplar beatæ magistræ cælestis disciplínæ stúdiis instituebántur.

R. Propter veritatem et mansuetúdinem et justitiam: * Et dedúcet te mirabiliter dextera tua. **V.** Spécie tua et pulchritúdine tua inténde, prospere procéde, et regna. Et.

Lectio v.

Erat Líoba magnarum virtutum femina, quæ omni fervore contendit, ut semetipsam Deo irreprehensibilem exhiberet, et cunctis sibi obtemperantibus in verbo et conversatione forma salutis exsisteret. Omnibus sine personarum acceptione se affabilem ac benevolam exhibuit. Erat aspectu angelica, sermone jucunda, ingenio clara, consilio provida, spe patientissima, caritate profusa. Et cum lætam semper faciem præferret, numquam hilaritate nimia resoluta est in risum. Cibos autem et potum, cum aliis summa humanitate exhiberet, ipsa parcissime sumpsit. Lectiõni sacræ tanta diligentia incubuit, ut nisi orationi vacaret, aut alimento vel somno corpusculum reficeret, numquam divina pagina de manibus ejus abscederet. Pluribus miraculis Dominus ancillæ suæ sanctitatem voluit esse testatam; nam monialis virginis diri criminis accusatæ innocentiam sancta Líoba prodigiõse manifestari a Deo impetrat, exstinguit

incendium, sedat tempestatem invocatione sanctissimæ Dei Genitricis, cœnobii sui monacham hæmorrhoidali morbo laborantem et morti jam proximam sanat.

R. Dillexisti justitiam, et odisti iniquitatem: * Propterea unxit te Deus, Deus tuus, oleo lætitiæ. **V.** Propter veritatem et mansuetudinem et justitiam. Propterea.

Lectio vi.

Beata autem virgo Líoba non terram hereditare cupiens sed cælum, ad finem christianæ perfectionis ferventissime tendebat. Quare disseminabatur de ea semper et ubique fama laudabilis, et odore sanctitatis ac sapientiae cunctorum in se traxit amorem. Erat enim omnibus, qui eam novebant, et ipsis quoque regibus honorabilis. Nam Pipinus rex Francorum et filii ejus omni eam veneratione coluerunt; ac præcipue Carolus, qui religiosam Dei virginem ad se frequenter invitatam magna cum reverentia suscepit et dignis muneribus honoravit. Sic et regina Hildegardis puro

eam venerabatur affectu voluitque, ut assidue secum maneret; sed Líoba ut veneni poculum palatinum detestabatur tumultum. Et quia erat in Scripturis eruditissima atque in consilio prudentissima, nonnumquam et ipsi Episcopi verbum vitæ cum ea conferbant et instituta ecclesiastica sæpe tractabant. Tandem beata Líoba, cum plurimas animas sanctitatis suæ exemplis Domino lucrata in omni ferme Germania signorum gloria et doctrinæ fama coruscaret, accepto Corporis et Sanguinis Christi viatico, in pace quievit quarto Kalendas Octobris, anno salutis septingentesimo septuagesimo nono. Corpus vero illius honorifice ad Fuldense cœnobium translatum, in Ecclesia sancti Episcopi et Martyris Bonifacii dignis cum laudibus tumulatum, ibidem miraculis claruit.

R. Afferentur Regi virgines post eam, proximæ ejus * Afferentur tibi in lætitia et exultatione. **V.** Spécie tua et pulchritudine tua intende, prospere procedé, et regna.

Afferentur. Glória Patri. Afferentur.

In III. Nocturno Lectiones de Homilia in Evangel. Simile erit. ut in Communi Virg. I. loco.

FESTA OCTOBIS.

Die 2. Octobris.

S. Amandi Episc. Wormatiensis, Confessoris.

Duplex.

Oratio.

Deus, quem amare vivere, cui servire regnare est: te suppliciter exoramus; ut méritis et précibus gloriõsi Pontificis Amândi in tua caritate júgiter proficiétes, ab ejus integritate numquam avellámur. Per Dóminum nostrum.

Et fit Commem. S. Wenceslai Mart.

Deinde S. Leodegarii Episc., Mart.

Ant. Iste sanctus pro lege Dei sui certavit usque ad mortem, et a verbis impiõrum non timuit: fundatus enim erat supra firmam petram.

V. Glória et honore coronasti eum Dómine. **R.** Et constituisti eum super ópera manuum tuarum.

Oratio.

Deus, qui nos beáti Leodegárii Mártiris tui atque Pontificis ánnua solemnitate lætificas: concede propítius; ut cujus natalítia cólimus, de ejúdem étiam protectióne gaudeámus. Per Dóminum nostrum.

In II. Nocturno.

Lectio iv.

Amándus, ejus nóminis secúndus ecclésiæ Wormatiénsis episcopus, Aquitániæ ducis Seréni et Amántiæ ejus cónjugis filius, a primæva adolescéntia sæculi delíciis ac honóribus spretis et natáli solo relicto, ubi ad superióris Rheni tractum pervénit, monastérium in Augiæ ínsula prope civitatem Constantiensem órdis sancti Benedicti ingressus, post absolutum regularis vitæ tirocinium aliquámdiu ibidem substitit. Ad majóra autem cælitus vocátus, bona cum abbátis et fratrum vénia in pátriam remeávit, et Biturigibus in cella sancti Austregisili et Sulptií quíndecim annis in mira

austeritate transáctis, Romam profectus Apostolorum límina devóte salutávit.

R. Inveni David servum meum, óleo sancto meo unxi eum: * Manus enim mea auxiliábitur ei. **V.** Nihil proficiet inimicus in eo, et filius iniquitátis non nocébit ei. Manus.

Lectio v.

Ibidem a sancto Petro admónitus, postquam in Gálliam rédiit regique viri sáncitas innóuit, ut a sancto Aichário Novioménsi episcopo pontificáli caractère insignirétur, effécit. Per hoc tamen ab Amándo rex ille obtinére haud pótuit, ut carnálibus ejus desidériis sese non oppóneret, et injústum Dagobérti cum cónjuge legitima divórtium, nec non sacrílegam cum duábus Deo dicátis féminis cohabitatióne non redargúeret; quin pótius aula exíre et regis conspécum declináre, quam Dei grátia excídere máluit. Rex tamen a Pipíno mónitus brevi sanctum præsulem revocávit: cujus liberalitate frúitus plura per Flándriam, a se per

evangélium Christo génitam provinciam, monastéria excitávit.

R. Pósuí adjutórium super poténtem, et exaltávi eléctum de plebe mea: * Manus enim mea auxiliábitur ei. **V.** Inveni David servum meum, óleo sancto meo unxi eum. Manus.

Lectio vi.

Postquam vero Slavórum gens finibus suis egréssa confínia Germániæ populáre cœpisset, et Dagobértus armis suis eam ultra Albim fórtiter repulisset, Amándus regem secútus ad barbarórum conversióne anam hanc arrípere vóluit; animadvértens autem se parum apud illos proficere, ad Rheni partes, quas Vangiónes incolunt, una cum Dagobérto pervénit, et Wormatiénsis ecclésiæ curam ad regis instántiam suscepit. Dagobértus in grátiam Amándi erga dictam ecclésiám sese liberalíssimum exhibuit, eique inter ália plura dona étiam oppidum Ladenburgense cum annexis villis et pagis donávit. Unde et ceu alter ecclésiæ Wormatiénsis fun-

dátor celebrátur. Amándi autem sanctíssimi præsulis ne umquam interiret apud Wormatienses memória, sub ejus honóre et nómine in subúrbio ante plura sæcula parochiális cóndita est ecclésiá, quæ témporum hominúmque injúria multum passa, sed tamen ab hæresis inquinaménto invioláta permánsit.

R. Iste est, qui ante Deum magnas virtútes operátus est, et omnis terra doctrína ejus repléta est: * Ipse intercédát pro peccátis ómnium populórum. **V.** Iste est, qui contempnit vitam mundi, et pervénit ad cælestia regna. Ipse. **G**lória Patri. Ipse.

In III. Nocturno Lectiones de Homilia S. Hilarii Episcopi in Evang. Vigiláte quia nescitis. ut in Comuni Conf. Pont.

Pro S. Leodegario.

Lectio ix.

Leodegáriu, ex régia Francórum origine procreátus, a Didóne Pictaviénsi episcopo avunculo suo sacris lítteris institútus, ejúdem ecclésiæ Archidiáconus constitúitur. Deínde Clotáριο regi multum familiaris, propter exímias virtú-

tes Augustodunensis antistes factus, mire illustravit ecclesiam. Cum vero a secretioribus consiliis Childerico, fratri et successori Clotarii, adhiberetur, ita in eum exarsit invidia procerum, ut disseminatis inter utrumque variis inimicitiis rex ipsi mortem nefarie strueret; quare in Luxoviense monasterium se recepit. Defuncto vero Childerico, a Theodorico ejus fratre cathedrae suae regioque favori iterum restitutus, aemuli magis concitati sunt: ac praecipue Ebroinus ex aula regia relegatus, at postea in gratiam receptus, existimans se Leodegarii opera olim dignitate privatum, variis eum tormentis afflixit. Post famem et carceris squalorem, oculorum evulsionem, plantarum concisionem, linguae et labiorum abscissionem tandem capite plecti iussit; cujus sanctitatem Deus multis testatam fecit miraculis.

Te Deum laudamus.

Et fit Commem. S. Leodegarii in Laudibus.

Ant. Qui odit animam suam in hoc mundo, in

vitam aeternam custodit eam.

V. Justus ut palma florebit. R. Sicut cedrus Libani multiplicabitur.

Oratio. Deus, qui nos beati Leodegarii. ut supra. 26*

Die 14. Octobris.

S. Burcardi Episcopi, Confessoris

Duplex. (m. t. v.)

Oratio.

Deus, qui ad veram propagandam fidem beatum Burcardum Confessorem tuum atque Pontificem apostolica virtute roborasti: praesta quaesumus; ut quem fidelem salutis ministrum habuimus in terris, intercessorem habere mereamur gloriosum in caelis. Per Dominum nostrum.

Et fit Commem. S. Eduardi Regis, Conf.

In II. Nocturno.

Lectio iv.

Burcardus Anglorum genere nobilis, sed virtute et religione nobilior, a teneris annis non obscurum futurae sanctitatis specimen dedit. Nam omnibus

abjectis, ut Christum expeditus sequeretur, sub regularis disciplinae jugo primae aetatis innocentiam a mundi illecebris custodivit. Exacta vero laudabiliter adolescentia a sancto Bonifacio Archiepiscopo Germaniae Apostolo ad praedicandum gentibus Evangelium assumptus, apud Francones verbi divini semen a sancto Kiliano sparsum, ejusque ac sociorum sanguine irrigatum, per aliquot annos tanto animarum zelo et fructu excoluit, ut in Episcopum Herbipolensem a Zacharia Papa anno Christi septingentesimo quadragésimo primo ordinatus fuerit.

R. Inveni David servum meum, oleo sancto meo unxi eum: * Manus enim mea auxiliabitur ei. V. Nihil proficiet inimicus in eo, et filius iniquitatis non nocet ei. Manus.

Lectio v.

In episcopatu sollicitissimus infidelium conversioni ea virtute et efficacia incubuit, ut ingentem ipsorum multitudinem ad Christi fidem per-

dúxerit, et catholicorum plurimos ad saeculi contemptum excitavit. Ex quibus Gumbertus, opibus ac nobilitate inter Francones praecipuus, se ipsum et sua sancto Kiliano obtulit. Pluribus etiam interfuit conciliis provincialibus pro ecclesiastica disciplinae reformatione fideique propagatione celebratis; bina quoque legatione apud Summum Pontificem est perfunctus. Sancti Kiliani et Sociorum Martyrum corpora caelesti admónitu honorifice elevavit, exstructo etiam in eorum honorem insigni monasterio, cui aliud ad pedem montis Mariae adjecit, eidem Deiparae virgini ac sancto Andree Apostolo dedicatum.

R. Posui adjutorium super potentem, et exaltavi electum de plebe mea: * Manus enim mea auxiliabitur ei. V. Inveni David servum meum, oleo sancto meo unxi eum. Manus enim.

Lectio vi.

Tandem diebus et meritis plenus Ecclesiam, quam sanctissime rexe-rat multisque praediis et

reddítibus áuxerat, ex-
 émplo sui magístri sancti
 Bonifácii resignávit; et
 inter lácrimas et suspíria
 pópuli, quem ad divínæ
 legis observántiam exhor-
 tári non cessábat, in cas-
 trum Hóhenburg cum
 paucis frátribus secéssit.
 Ubi réliquo vitæ cursu in
 vigíliis, jejúniis et oratió-
 nibus piíssime consum-
 máto, in lethálem mor-
 bum incidit; a quo ad
 extréma perductus, post
 suscepta devotíssime Ec-
 clésiæ Sacraménta áni-
 mam Deo réddidit anno
 septingentésimo quinquá-
 gésimo quarto, cum illam
 quasi exíre cunctántem
 magna ipse fidúcia confir-
 mássset, repetíto illo psal-
 mo: Quare tristis es áni-
 ma mea? Quare contúr-
 bas me? Spera in Deo,
 quóniam adhuc confité-
 bor illi: salutáre vultus
 mei, et Deus meus. Cor-
 pus ejus Herbípolim delá-
 tum, et prope sepúlchrum
 Kiliáni et Sociórum Már-
 tyrum primo recónditum,
 deínde ab Hugóne Epí-
 scopo ad Ecclésiám ab eó-
 dem sancto exstrúctam
 et ab ejus nómine nuncu-
 pátam hac die translá-
 tum est.

R. Iste est, qui ante De-
 um magnas virtútes ope-
 rátus est, et omnis terra
 doctrína ejus repléta est:
 * Ipse intercédát pro pec-
 cátis ómnium populórum.
V. Iste est, qui contémpsit
 vitam mundi, et pervénit
 ad cæléstia regna. Ipse.
 Glória Patri. Ipse.

In III. Nocturno Homilia in
 Evangel. Homo pégre profi-
 scens. de Communi Conf.
 Pont. I. loco.

Die 16. Octobris.

S. Galli Abbatis, Conf.

Duplex.

Oratio.

Intercéssio nos, quæsu-
 mus Dómine, beáti Gal-
 lí Abbátis comméndet:
 ut quod nostris méritis
 non valémus, ejus patro-
 cinio assequámur. Per
 Dóminum.

Et fit Commem. S. Teresiæ
 Virg.

In II. Nocturno.

Lectio iv.

Gallus Abbas nobí-
 libus apud Scotos
 natálibus ortus,
 in Hibérnia in monasté-
 rio Benchor adolescéntu-
 lus vitam páuperum cum
 elegísset, humilitáti et

obediéntiæ perfectæque
 subjectióni semper stú-
 duit. Deínde vero cum
 non morum tantum, sed
 et ingénii laude ac sanctá-
 rum Scripturárum sciénti-
 æ usúque appríme flori-
 réret, sacerdos Dei unctus,
 prædicándi Evangélii
 causa abbátem Columbá-
 num secúsus in Británni-
 am indeque Gálliam tra-
 jécit, ubi Sigebérto regis
 voluntáte Luxoviensem
 solitúdinem dum incóle-
 ret, ad Christi fidem com-
 plúres, multos étiam ad
 monásticæ vitæ institúta
 permóvit. Sed cum regis
 Theodorici concubinátum
 redargúere Colum-
 bánus abbas non desístet-
 ret, Brunichíldis reginæ
 instinctu Luxóvio pulsus,
 accépta a Theodebérto
 Austrasianórum rege po-
 testáte, in Alemánia ad
 lacum Turicínium pri-
 mum, deínde vero apud
 Brigántium oppidum, re-
 conciliáto sanctæ Auréliæ
 templo, consédit.

R. Honéstum fecit illum
 Dóminus, et custodívit
 eum ab inimícis, et a se-
 ductóribus tutávit illum:
 * Et dedit illi claritátem
 ætérnam. **V.** Justum de-
 dúxit Dóminus per vias

rectas, et osténdit illi re-
 gnum Dei. Et.

Lectio v.

Verum quóniam Gallus
 idololatriæ scelus ubi-
 que convellébat, fana ac
 simulácrá dissipábat, gen-
 tilium ódia concitávit.
 Quibus étiam cedéndum
 ratus Columbánus, in Itá-
 liam ipse ad Agilúlfum
 Longobardórum regem
 profectus, Gallum fébri-
 bus deténtum una cum
 Magnoáldo et Theodóro
 mónachis in Alemánia
 reliquit. Gallus vero sex-
 agésimum quintum circi-
 ter annum agens mox ut
 conváluit, erémum cum
 jam dictis discíplulis in-
 gréssus, triduáno eam je-
 júnio, oratió nibus ac lá-
 crimis consecrávit, et mo-
 nastérium cóndidit. In
 quo plures fratres moná-
 sticis disciplínis divina-
 rúmque Scripturárum in-
 telligéntia imbuit, gentes
 circumpósitas Jesu Chri-
 sti fidem sectári dócuit.
 Corpus suum inédia, frige-
 re, cilicio dénique et
 caténa castigávit, ita se-
 créto ut de caténa ejus
 ærea cilicióve, quibus ad
 hujúsmodi exercítia ute-
 bátur, nec discípluli ejus,
 dum víveret, rescírent.

Fridibúrgam Alemánniæ ducis filiam Sigebérta regis sponsam a sævissimo dæmónio cum liberasset, ducis opulentissima dona omnia comminuit, et apud Arbónam in páuperes erogávit. Episcopátum Constantiensem, Abbatiam Luxoviensem suscipere recusávit. Columbánum in Itália vitæ múnere sanctissime perfúctum, per visionem in Alemánnia præcognóvit.

R. Amávit eum Dóminus et ornávit eum: stolam glóriæ induit eum, * Et ad portas paradisi coronávit eum. **V.** Induit eum Dóminus lorícam fidei, et ornávit eum. Et.

Lectio vi.

Dénique cum pópulos multos ab idolórum cultúra avocásset, ipsóque die sancti Michaélis Archángeli apud Arbónam post Missárum solémnia Evángelium prædicásset, febre in jam dicto óppido íterum corréptus, circa annum Dómini sexcentésimum quadragésimum sextum, Theodóri Papæ primi quartum, ætátis suæ anno nonagésimo quinto, die vero dé-

cimo séptimo ante Kaléndas Novémbris inter discipulórum manus exspirávit. Sed cum illic nullo modo potuísset humári, indomitórum equórum ductu, ardéntibus continuo ad féretrum cæreis, in sacram erémum perlátus, in oratório suo Joánis episcopi Constantiensis, sui olim discipuli, fratrumque máribus sepúltus, miraculis cláruit.

R. Iste homo perfécit omnia, quæ locútus est ei Deus; et dixit ad eum: Ingrédere in réquiem meam: * Quia te vidi justum coram me ex omnibus géntibus. **V.** Iste est, qui contémpsit vitam mundi, et pervénit ad cælestia regna. Quia. Glória Patri. Quia.

In III. Nocturno Lectiones de Homilia in Evangel. Ecce nos reliquimus. de Comuni Abbatum.

Die 20. Octobris.

S. Wendelini Abbatis, Confessoris.

Duplex.

Oratio.

Intercéssio nos, quæsumus Dómine, beáti Wendelíni Abbátis com-

méndet: ut quod nostris méritis non valémus, ejus patrocínio assequámur. Per Dóminum.

Et fit Commem. S. Petri de Alcantara Conf.

In II. Nocturno.

Lectio iv.

Wendelínus (qui et Wendalínus) natione Scotus et régia (ut ferunt) origine procreátus, cum humilitatem christíanam in abjecta vita natalium splendóri præferret, patris digressus solo ad illam Trevirórum regiónem pervénit, quam nunc sancti Wendelíni (ut ab illo nuncupátur) óppidum tenet: ubi sese viro nóbili in servitútem últimam subúlci addixit, in qua cúlto divíno sacræque religiónis exercítiis inter pervigília, inediámque et assíduas noctu diúque productas obsecrationes, magna sanctitátis fama vacávit, cum omne, quod a labore suppetébat ótium, ad Dei laudes precandique stúdiu convertéret.

R. Honéstum fecit illum Dóminus, et custodívit eum ab inimícis, et a seductóribus tutávit illum:

* Et dedit illi claritatem ætérnam. **V.** Justum deduxit Dóminus per vias rectas, et osténdit illi regnum Dei. Et.

Lectio v.

Verum postrémo perfectióris vitæ sub aliórum disciplína transigendæ amore inflammátus, in Tholojénse cœnóbium concéssit, ubi latiorem nactus in aliórum consórtio et sub aliórum império humilitátis exercendæ campum, quæ seorsim meditátus erat abjectiόνis exémpla, in societate aliórum usu exercitioque confirmávit. In superioribus Dei persónam auctoritatémque révérítus, mandáta imperántium ceu divínam voluntatem amplectebátur; æquálibus ad omnia caritátis officia promptíssimus; nulli non demísse inserviens præterquam cópore próprio, quod insígni abstinentia macerábat.

R. Amávit eum Dóminus et ornávit eum: stolam glóriæ induit eum, * Et ad portas paradisi coronávit eum. **V.** Induit eum Dóminus lorícam fidei, et ornávit eum. Et.

Lectio vi.

His aliisque virtutum exercitiis ad mortem usque deditus, Abbatis munere monasterio invitatus præficitur, in quo non domesticis tantum, verum et externis insigni sanctitatis opinione venerandus apparuit. Quo factum est, ut postquam duodecimo Kalendas Novembris e vivis sublatus est, in ejus memoriam et honorem oppidum, hodie dum suo nomine insignitum, cum illustri Basilica eo loco exstrueretur, quo corpus Sancti Nonis Julii translatum est. Quod insigni olim miraculorum frequentia, et populi undequaque religionis gratia eodem confluentis multitudine celebratum fuit.

R. Iste homo perfecit omnia, quæ locutus est ei Deus; et dixit ad eum: Ingrederere in requiem meam: * Quia te vidi justum coram me ex omnibus gentibus. **V.** Iste est, qui contempsit vitam mundi et pervenit ad cælestia regna. Quia. **Gloria Patri. Quia.**

In III. Nocturno Lectiones de Homil. in Evang. Ecce nos reliquimus. de Communi Abbat.

Die 21. Octobris.
Ss. Ursulæ et Sociarum Virg. et Mart.

Duplex.

In utrisque Vesp. ad Magnif. et in Laud. ad Bened.

Ant. Prudentes Virgines, aptate vestras lampades: ecce sponsus venit, exite obviam ei.

V. Adducuntur regi Virgines post eam. **R.** Proximæ ejus afferentur tibi.

Oratio.

Da nobis, quæsumus Domine Deus noster: sanctarum Virginum et Martyrum tuarum Ursulæ et Sociarum ejus palmas incessabili devotione venerari; ut quas dignamente non possumus celebrare, humilibus saltem frequentemus obsequiis. Per Dominum.

Et fit Commem. S. Wendelini Abbatis Conf. et S. Hilariionis Abbatis. **Ant.** Similabo eum. **V.** Amavit eum. **Oratio.** Intercessio.

In II. Nocturno.

Lectio iv.

Dum sæculo quinto fere medio Attila Hunnorum dux a prima sua in Gallias irruptione, ubi ad Catalau-

num profligatus fuerat, in Pannoniam revertebatur, antequam Rhenum trajiceret, nobilissimam urbem Coloniæ Agrippinam aggreditur, et ob odium catholicæ religionis, quæ ibi maxime florébat, eam rapina ac cædibus vastabat. Sævissimo autem impetu barbari libidine æstuantes in virgines puellas irruébant, quæ a Britannia emigrantes ibidem commorabantur: inter quas præclarissima exstitit virgo Ursula nomine, quæ ceteras hortabatur socias, omnia potius subire tormenta mortemque crudelissimam obire, quam virginæ pudicitie detrimentum pati.

R. Propter veritatem et mansuetudinem et justitiam: * Et deducet te mirabiliter dextera tua.

V. Spécie tua et pulchritudine tua intende, prospere procede, et regna. Et deducet.

Lectio v.

Cum nobile hoc virgineum agmen constantissime Hunnis restitisset, partim ab ipsis gladio trucidatæ, partim sagittis transfixæ, partim vecti-

bus contusæ martyrium consummarunt. Ursula vero super comitum suarum velut cælestium margaritarum acervum gloriosa victima procumbens, purpura pro fide et castitate fusi sanguinis decorata, exercitum geminis virginitatis et fidei coronis insignem in cælum triumphans introduxit. Postquam vero sæva barbarorum procella deflavit, Colonienses superstites virginum aliorumque civium Martyrum corpora ut pretiosa pignora collegérunt et summo honore condiderunt.

R. Dilexisti justitiam, et odisti iniquitatem: * Propterea unxit te Deus, Deus tuus, oleo lætitiæ. **V.** Propter veritatem et mansuetudinem et justitiam. Propterea.

Lectio vi.

In agro virgineo sanguine rubro, in quo sacra quies Martyribus data fuit, basilica ædificata est, jam medio sæculo septimo sanctarum Virginum dicta, ob quarum reverentiam nullum exinde cadaver humanum illic tumulabatur. Quæ sæculo no-

no monastérium facta, initio décimi moniales ob metum Hungarorum prófugas recépit, semper ab inclytæ civitatis præsulibus liberaliter dotata et pie visitata. Conspiciuntur usque in hunc diem ecclésiæ sæpe restauratæ muri Mártyrum lóculis úndique exornati, dum major reliquiárum pars intra chori parietes et sub paviménto látitant; cernuntur in próximo oratório innúmera virgínum cápita, mártýrii vestigiis partim insignita. Hæc sacra pignora præteritis temporibus piis peregrinationibus fidèles prosecúti sunt.

R. Afferéntur Regi virgines post eam, próximæ ejus * Afferéntur tibi in lætítia et exsultatione. **V.** Spécie tua et pulchritudine tua inténde, prospere procéde, et regna. Afferéntur. **Gloria Patri.** Afferéntur.

In III. Nocturno Lectiones de Homilia in Evang. Simile erit regnum cælórum. de Comuni Virg.

Lectio ix. (duabus junct.) de S. Hilarione Abbate ut in Brev., et de eo fit Commem. in Laud.

Die 26. Octobris.

S. Amandi, primí Argentoratensis Ep., Conf.

Duplex.

Oratio.

Dómine Jesu, qui nobis beátum Amándum Confessórem tuum atque Pontíficem bonum dedisti pastórem: te súpplices exorámus; ut illius intercessióne omnes oves errántes nunc ad te pastórem et épiscopum animárum suárum convertántur. Qui vivis et regnas cum Deo Patre.

Et fit Commem. S. Evaristi Pape, Martyris.

In II. Nocturno.

Lectio iv.

Sacra evangéllii luce Alsátiam non ita diu post Apostolorum témpora collustratam fuisse, vix dubitari potest Irenæo testánte: Ecclélias in Germániis sitas eámdem cum aliis ecclésiis credere ac trádere doctrinam. Verum pusillus tunc erat fidélium grex, dispérsus necdum própriis instrúctus pastóribus. Sacramystéria clam celebrábantur, et furéntibus idolórum cultóribus

oppressa delitescébat ecclésiá. Tandem benigna divínæ providentiæ dispositione circa finem sæculi tertii, Matérno cum sóciis in Alsátia prædicánte, ad fidem Christi ingens incolárum número convérsus est, templa extrúcta et prima episcopátus Argentinénsis jacta sunt fundaménta, quam ecclésiám paulo post Amándus primus gubernávit épiscopus.

R. Inveni David servum meum, óleo sancto meo unxi eum: * Manus enim mea auxiliábitur ei. **V.** Nihil proficiet inimicus in eo, et filius iniquitátis non nocébit ei. Manus.

Lectio v.

Arduum erat Amándi ministérium: Gentílium erróres dissipáre, mentes illumináre, corda allícere et sic gregem Christi multiplicáre, diúrnis atque noctúrnis studébat curis. Nec minor illius erga fideles sollicitúdo: débiles in fide firmábat, ignáros instruébat, segnes stimulábat, in cunctis caritátis ac pietátis ardórem accendébat, ómnium necessitá-

tibus prospiciébat. Quanto autem zelo fidei custodierit depósitum, ex eo élucet, quod cum Euphrátas Coloniénsis épiscopus Ariána inféctus hæresi Verbi divinitatem negáret, Amándus impiam exhorréscentem doctrinam, cum quatuórdecim aliis episcopis anno trecentésimo quadragésimo sexto in concílio Agrippinénsi congregátis, Ariánam impietátem damnáverit, et anno insequente concílio Sardicénsi subscribens, consubstantialitáti Verbi iterátum reddiderit testimoniúm: qua vigilántia sanctus antístes fidei veritátem in ecclésiá sua servávit incontaminátam.

R. Pósui adjutórium super poténtem, et exaltávi éléctum de plebe mea: * Manus enim mea auxiliábitur ei. **V.** Inveni David servum meum, óleo sancto meo unxi eum. Manus.

Lectio vi.

Immarcescibilem glóriæ coronam a príncipe pastórum accépit Amándus, séptimo Kaléndas Novémbris post médium sæculi quarti defúnctus. Sacrum

ejus corpus diu in ecclēsia Rhenaviēsi quievit prodigiis clarum. Cum autem anno millésimo trecentésimo nonagésimo octávo collégium canonicórum ex Rhenávia Argentorátum ad ecclēsiā sancti Petri vulgo senióriis transferrétur, jussit Wilhélmus secúndus episcopus Argentinénsis transférrī simul corpus sancti Amánda. Translatiōni assignáta est ipsa dies festiva anniversária beáti præsulis, qua a clero tum sæculári tum regulári, necnon univérso pópulo óbviā procedēte summo lætitiæ ac devotiōnis sensu excéptæ sunt sacræ reliquiæ et in dictam ecclēsiā dedúctæ in eaque repósitæ fuérunt, ubi usque in hodiérnam diem públicæ fidélium veneratiōni exponúntur.

R. Iste est, qui ante Deum magnas virtútes operátus est, et omnis terra doctrína ejus repléta est: * Ipse intercédāt pro peccátis ómnium populórum. **V.** Iste est, qui contempsit vitam mundi, et pervénit ad cœlestia regna. Ipse intercédāt. **Gloria Patri.** Ipse intercédāt.

In III. Nocturno.

Lectio sancti Evangélii secundum Joánnem.

Lectio vii. Cap. 10.

In illo tēpore: Dixit Jesus Pharisæis: Ego sum pastor bonus. Bonus pastor ánimam suam dat pro óvibus suis. Et réliqua.

Homilia sancti Augustini Episcopi.

Serm. 138. de Script.

Exponit apértius ipse Dóminus per ministériū nostrum, ex ipso evangélio commémorans caritatem vestram et dicens: Audite, quid commendávi: Ego sum pastor bonus, dixi: quia omnes céteri, omnes pastóres boni membra mea sunt. Unum caput, unum corpus, unus Christus. Ergo et pastor pastórum: et pastóres pastóris: et oves cum pastóribus sub pastóre. Quid sunt hæc, nisi quod dicit Apóstolus: Sicut enim corpus unum est, et membra habet multa; ómnia autem membra cörperis, cum sint multa, unum est corpus: sic et Christus. Ergo, si sic et Christus, mérito Christus in se ha-

bens omnes pastóres bonos, unum commendat dicens: Ego sum pastor bonus. Ego sum, unus sum, mecum omnes in unitate unum sunt. Qui extra me pascit, contra me pascit: Qui mecum non colligit, spargit.

R. Amávit eum Dóminus et ornávit eum: stolam glóriæ induit eum, * Et ad portas paradisi coronávit eum. **V.** Induit eum Dóminus lorícam fidei, et ornávit eum. Et.

Lectio viii.

Ergo audite ipsam unitatem veheméntius commendátam: Hábeo, inquit, álias oves, quæ non sunt de hoc ovili. Loquebátur enim primo ovili de genere carnis Israël. Erant autem álii de genere fidei ipsius Israël, et extra adhuc in géntibus erant: prædestináti, nondum congregáti. Hos nóverat, qui prædestináverat: nóverat qui redímere ságuine suo fuso vénerat. Vidébat eos nondum vidéntes eum: nóverat eos nondum credéntes in eum. Hábeo, inquit, álias oves, quæ non sunt de hoc ovili, quia non sunt de genere carnis Israël.

Sed tamen non erunt extra hoc ovile, quia oportet me eas addúcere, ut sit unus grex et unus pastor.

R. Sint lumbi vestri præcincti, et lucernæ ardentes in manibus vestris: * Et vos símiles hominibus exspectántibus Dóminum suum, quando revertátur a nuptiis. **V.** Vigiláte ergo, quia nescitis qua hora Dóminus vester ventúrus sit. Et vos. **Gloria Patri.** Et vos.

Lectio ix. de S. Evaristo ut in Breviario Romano, et de eo fit Commemoratio in Laudibus.

Die 30. Octobris.

Ss. Reliquiarum.

Duplex.

Antiphonæ et Psalmi in Honoris minoribus et Completorio de Feria currente; reliqua præter propria hic sequentia de Communi plurimorum Martyrum.

Oratio.

Auge in nobis Dómine resurrectionis fidem, qui in sanctorum tuorum Reliquiis mirabilia operáris: et fac nos immortalis glóriæ participes, cujus in eorum cineribus pignora venerámur. Per Dóminum.

In I. Nocturno Lectiones de Scriptura occurrente.

In II. Nocturno.

Ex Tractátu sancti Joánis Damascéni de fide orthodoxa.

Lectio iv.

Lib. 4. cap. 16.

Christus Dóminus sanctórum reliquias velut salúti-feros fontes præbuit, ex quibus plúrima nobis beneficia manant suavissimúmque unguéntum prófluit. Nec vero quisquam huic sermóni fidem détrahat; nam si aqua in deserto ex áspera et sólida rupe, atque ex ásini maxilla ad sedándam Samsonís sitim, Deo ita volente prosiliit: erítne cúiquam incredibile videátur, ex Mátyrum reliquias suáve unguéntum scaturíre? Mínime certe; iis quidem, quibus Dei poténtia honórque quo Sanctos suos áfficit, perspéctus et explorátus est. Atque illud quidem véteri lege comparátum erat, ut quisquis mórtuum contígisset, immúndus cense-rétur; verum hi in mortuórum número mínime habéndi sunt.

R. Sancti tui Dómine mirábile consecúti sunt iter, serviéntes præcéptis tuis, ut inveniréntur illási in aquis válidis: * Terra appáruit árida, et in Mari rubro via sine impedi-ménto. **V.** Quóniam percússit petram, et fluxérunt aquæ, et torréntes inundavérunt. Terra.

Lectio v.

Ex quo enim ipsamet Vita ac vitæ Auctor inter mórtuos adscriptus est, eos qui in spe resur-recciónis fideique erga eum diem extrémum clau-sérunt, mórtuos haudquáquam appellámus. Qui enim mórtuum corpus mirácula édere queat? Per ea dæmones expellúntur, morbi profligántur, ægróti sanántur, cæci prospiciunt, leprosi mundántur, tentatiónes ac mæróres discutiúntur, ac dénique omne donum óptimum a Patre lúminum eórum ópera ad eos, qui fide mínime dúbia póstulant, descendit. Quid non labóris suscipias, ut patrónum quemdam nanciscáris, qui te mortáli regi ófferat ac tuo nómine ad eum verba fáciat? An non ígitur hi honorándi

sunt, qui totíus humáni géneris patrónos se prófítentur ac Deo nostra causa súpplicant?

R. Vérbera carníficum non timuérunt sancti Dei, moriéntes pro Christi nómine: * Ut herédes fierent in domo Dómini. **V.** Tradidérunt córpora sua propter Deum ad sup-plícia. Ut herédes.

Lectio vi.

Honorándi certe et quidem ita, ut in eórum nómine templa Deo ex-struámus, dona offerá-mus, eórum memóriam colámus atque in ea spiri-tuáliter oblectémur; quo nimirum lætítia nostra iis, a quibus invitámur, cón-gruat, ne dum eos colere et demeréri studémus, of-fendámus pótius et irritémus. Quibus enim rebus Deus colitur, iisdem quo-que servi ipsíus oblectán-tur: quibus autem Deus offénditur, iisdem étiam ipsíus milites offendún-tur. Quocírca in psalmis et hymnis et cánticis spi-rituálibus, et compunctió-ne et eórum, qui in ege-státe versántur, commise-ratióne, quibus obséquii Deus potíssimum conciliá-tur, sanctos colámus;

státuas ipsis et visibiles imágenes erigámus: imo ipsi virtútibus eórum imi-tándis hoc consequámur, ut vivæ eórum státuæ at-que imágenes simus.

R. Tamquam aurum in fornáce probávit eléctos Dóminus, et quasi holo-cásti hóstiam accépit illos: et in témpore erit respéctus illórum: * Quóniam donum et pax est eléctis Dei. **V.** Qui confi-dunt in illum, intélligent veritátem: et fidéles in di-lectione acquiescent illi. Quóniam. Glória Patri. Quóniam.

In III. Nocturno Lectiones de Homilia in Evangel. Descéndens Jesus. de Comuni Mart. 2. loco.

FESTA NOVEMBRIS.

Die 3. Novembris.

Pro Commemoratione
S. Iddæ Viduæ.

Ant. Simile est regnum cælórum hómimi negotiá-tóri, quærénti bonas mar-garítas: invénta una pre-tiósá, dedit ómnia sua, et comparávit eam.

V. Spécie tua et pulchri-túdine tua. **R.** Inténde, prospere procéde, et re-gna.

Oratio.

Exáudi nos Deus salutaris noster: ut sicut de beatæ Iddæ festivitâte gaudemus; ita piæ devotionis erudiámur affectu. Per Dóminum.

Lectio ix.

Idda ex Kirchbergensibus in Suévia comitibus oriúnda, paréntum votis cedens Henrico Toggenburgensi cómiti nupsit. In patérna domo pie educâta ac virtútibus excúlta, ómnia jam christiánæ mulieris officia sédulo adimplébat, mira erga cónjugem mansuetudine, famulórum subjectorúmque cura et in infirmos egenósque liberalitate enitescens, cunctósque ad christianárum virtutum praxim exémplo et piis adhortatióibus excítans. At exímiam fámulæ suæ constántiam probávit Deus. Cum enim propter pérditum fortuito conjugálem ánnulum de ipsius virtúte et fidelitate dubitáret comes, innocéntem ac religiosissimam cónjugem ex summa arce ad ima præcipitem egit. Quo ex lapsu mirabiliter serváta, soli jam Deo ví-

vere constituens se in solitúdinem recépit; ubi constructo própriis mánibus turguríolo, radícibus et aqua vitam sústinenis complúres annos sanctíssime exégit. Mutáto tamen domicílio, non procul a Fischingensi órdis sancti Benedícti cœnóbio, máximo vitæ rigóre carnem domans, in ferventíssimo ómnium virtutum exercitio ad seram usque senectútem perseverávit. Diébus autem suis religiosíssime explétis, multis étiam miráculis clara obdormívit in Dómino, sub finem sœculi duodécimi, in prædicto cœnóbio sepúlta, ubi etiánum máxima cum veneratióne sacri ejus cíneres asservántur.

Te Deum laudámus.

In Laudibus fit Commem. S. Iddæ.

Ant. Date ei de fructu mánuum suárum, et laudent eam in portis ópera ejus.

V. Diffúsa est grátia in lábiis tuis. **R.** Propterea benedíxit te Deus in ætérnum.

Oratio. Exáudi nos. **ut supra.**

Die 5. Novembris.

(Dies fixa ex 3. hujus.)

S. Pirmínii Episc., Conf.

Duplex. (m. t. v.)

Oratio.

Deus, qui in corde sancti Pirmínii Confessoris tui atque Pontificis ignem tui amoris accendisti: da, ut eódem caritátis ardóre ab omni labe peccáti mundémur. Per Dóminum nostrum.

Commemoratio S. Caroli Borromæi et Octavæ Omnium Sanctorum.

In II. Nocturno.

Lectio iv.

De pátria, ortu et juvenili ætates sancti Pirmínii nihil omnino nóscimus. Pro certo vero scimus sanctum virum a Deo suscitátum fuisse ad instaurándam in plúrimis monastériis collápsam disciplinam, nováque cœnóbia tuéndæ promovendæque evangélicæ perfectiόνis grátia instituenda. Episcopáli unctiône insignítus, a nóbili quodam viro ad veram fidem propagándam prope Rhenum vocátus, primò límina Apostolórum pétiit, ut a Summo

Pontífice ad regiόνis illius pópulos mitterétur. Roma regressus Gállia episcopos in sýnodum tunc congregátos ádiit, ipsis obténtam verbi divini prædicándi potestátem nuntiáturus, et ab eis étiam in eórum diocésibus fidem et sanctitátem verbo suo promovéndi licéntiam impetráturus. A quibus benigníssime excéptus, Helvétiam proféctus est, ibíque sicut et in Suévia, Bavária, Francónia et Palatinátu verbum Dei cum máximo succésu nuntiávit, multósque non solum ad fidem et sanctitátem, sed ad arctam quidem perfectiόνis evangélicæ exercitatió-nem perdúxit. Ideo favénte semper nóbili viro, qui eum vocáverat, insigne in insula Augia prope Constántiam in finibus Suéviæ cœnóbium cón-didit, quod deinde Dives-Augia fuit vocátum.

R. Invéni David serum meum, óleo sancto meo unxi eum: * Manus enim mea auxiliábitur ei. **V.** Nihil proficiet inimicus in eo, et filius iniquitátis non nocébit ei. Manus.

Lectio v.

ATheobáldo Suéviae duce propter amicitiam Cároli Martélli Francórum Príncipis, qua gaudébat, cœnóbio suo pulsus, sibi in gubernio monasterii sanctum et sapientem Heddónem, qui postea ad pontificiam sedem Argentinensem fuit evectus, suffecit et in Alsátiam profectus est. Ibi ab Eberhádo, Adalbérti Alsátiae ducis filio, ad quem usque Pírmíni fama pervenerat, vocatus ipso suadente in dominiis ejus aliud illústre Murbacense cœnóbium fundavit, quod postea Eberhárdu liberis orbatus propriis suis bonis, consentientibus uxóre Emeltrúde et fratre Luitfrido Alsátiae duce, ditavit.

R. Pósuí adjutórium super poténtem, et exaltávi eléctum de plebe mea: * Manus enim mea auxiliábitur ei. **V.** Invéni David servum meum, óleo sancto meo unxi eum. Manus.

Lectio vi.

Igne divínæ caritátis consumptus, glóriæ Dei et evangélicæ perfectió-

nis stúdio elátus, nullam sibi dabat réquiem. Transácto in abbatia Murbacénsi anno uno in sui locum monasterio præfecit Románum, et abbatias diocécis Argentinénsis multásque alias longe lateque reformávit, nullis médiis usus nisi jejúniis aliisque carnis castigatióibus, oratióne, lácrimis et caritátis misericordiæque suávi unctióne. Multa in Gállia, Germánia, Helvétia nova cœnobia eréxit, inter quæ emínuit monasterium Hornbacense in diocési Meténsi, in quod sénio et labóribus fractus demum secéssit. Ibi innocens simul ac pœnitens pie obdormívit in Dómino, tértio Nonas Novémbris circa annum post Christum natum septingentésimum quinquagésimum quartum.

R. Iste est, qui ante Deum magnas virtútes operátus est, et omnis terra doctrína ejus repléta est: * Ipse intercédát pro peccátis ómnium populórum. **V.** Iste est, qui contempsit vitam mundi, et pervénit ad cæléstia regna. Ipse intercédát. **G**loria Patri. Ipse intercédát.

In III. Nocturno.

Lectio sancti Evangélii secundum Matthæum.

Lectio vii. Cap. 19.

In illo témpore: Dixit Petrus ad Jesum: Ecce nos reliquimus ómnia, et secúti sumus te: quid ergo erit nobis? Et reliqua.

Homilia sancti Bernardi Abbátis.

Decl. de Evang. hujus verbis.

Arbitror verba lectionis hujus ea esse, de quibus ad immortalém Sponsum a finibus terræ clamat Ecclesia: Propter verba labiórum tuórum ego custodívi vias duras. Hæc nempe sunt verba, quæ contéptum mundi in univérso mundo et voluntariam persuasére hominibus paupertátem. Hæc sunt, quæ mónachis claustra replent, déserta anachorétis. Hæc, inquam, sunt verba, quæ Ægyptum spóliant et óptima quæque ejus vasa diripiunt. Hic sermo vivus et éfficax, convértens ánimas felici æmulatióne sanctitátis et veritátis promissióne fidéli.

R. Amávit eum Dóminus et ornávit eum: sto-

lam glóriæ induit eum, * Et ad portas paradisi coronávit eum. **V.** Induit eum Dóminus lorícam fidei, et ornávit eum. Et ad portas.

Lectio viii.

Nam et mundus transit et concupiscéntia ejus, et relinquare hæc magis expedit quam relinqui. Ecce, inquit, reliquimus ómnia, et secúti sumus te; nimirum quia exsultávit ut gigas ad curréndam viam, nec curréntem sequi póteras onerátus. Sed nec inútilis commutatio pro eo, qui super ómnia est, ómnia reliquisse; nam et simul cum eo donántur ómnia, et ubi apprehenderis eum, erit unus ipse ómnia in ómnibus, qui pro ipso ómnia reliquerunt. Omnia sane dixerim nec étiam cupiditátes, et eas máxime.

R. Sint lumbi vestri præcincti, et lucernæ ardentes in mánibus vestris: * Et vos símiles hominibus exspectántibus Dóminum suum, quando revertátur a núptiis. **V.** Vigilate ergo, quia nescitis qua hora Dóminus vester ventúrus

sit. Et vos. Glória Patri.
Et vos.

Lectio ix.

Plus enim concupiscéntia mundi quam substántia nocet. Et hæc fugiendárum causa divitiárum præcipua est, quod aut vix aut numquam sine amore váleant possidéri. Limósa síquidem et glutinósa nimis non modo extérior, verum étiam intérior substántia nostra vidétur, et fáciie cor humanum omnibus, quæ frequentat, adhæret. Age ergo qui relinquere univér-
sa dispónis; te quoque inter relinquénda numeráre meménto. Imo vero máxime et principáliter ábnege temetípsum, si delíberas sequi eum, qui exinanívit propter te semetípsum. Poné gravíssimam sarcinam, pone asináriam molam, terrénam molem; pone illa quinque non hóminum plane juga, sed boum, quæ tibi insipiénter emísti. Alióqui sequi sponsum et veníre ad nuptias spirituáles, quinária hac pressus et opprèssus córporis sensualitate, non póteris; sed et si novíssime véneris et pulsáveris,

mínime profécto aperiétur tibi, sed respondébitur de intus, quod non sit de bobus et ásinis ceteríisque juméntis insipiéntibus cura Deo.

Te Deum laudámus.

Commem. Octavæ Omnium
Sanctorum.

Die 6. Novembris.

S. Leonardi Conf.

Semiduplex.

Oratio.

Deus, qui beátum Leonardum Confessórum tuum in liberándis captivis glória et honóre decorásti: vota nostra, quæsumus réspice; atque ómnia peccatórum nostrórum víncula disrúmpe. Per Dóminum.

Commem. Octavæ Omnium
Sanctorum.

In II. Nocturno.

Lectio iv.

Leonardus genere nobili ortus in Fráncia cum puer adhuc esset, a Clodovæo Francórum rege e sacro fonte baptísmit christiáno ritu suscèptus, et a beáto Remígio Rheménsi archiepiscopo edóctus, ab ipsa

prima ætáte virtútum ómnium sólida fundaménta jecit: nam Dei caritate et próximi dilectióne fervens, mundánis stúdiis renúntians, totum se divíno cúltoi et apostólicæ vitæ consecrávit.

R. Honéstum fecit illum Dóminus, et custodívit eum ab inimícis, et a seductóribus tutávit illum: * Et dedit illi claritátem ætérnam. **V.** Justum dedúxit Dóminus per vias rectas, et osténdit illi regnum Dei. Et.

Lectio v.

Vix puerítiam egrèssus captivis visitándis et liberándis sédulam óperam dedit; a rege nempe obtinúerat, ut in víncula conjéctis, quos ipse visitáset, abscedéndi libera potéstas fieret. Muníficus erat in páuperes, castus, modéstus, cæléstium rerum contemplatióni adíctus; ab omni ambiónis vítio ita aliénus, ut in aulam a rege accitus, ad episcopátum promovéndus, ímparem huic óneri se réputans, humiliórem vitam sibi ducéndam esse díxerit.

R. Amávit eum Dómi-

nus, et ornávit eum: stollam glóriæ induit eum, * Et ad portas paradísi coronávit eum. **V.** Induit eum Dóminus lorícam fidei, et ornávit eum. Et ad portas.

Lectio vi.

Inde in Aquitániam perrexit, et tractum Bituricénssem lustrans, regió-
nem illam divíni verbi prædicatióne multis miraculis illustrávit. Cum demum multa hóminum millia ad Christi fidem convertísset, in silvam quamdam agri Lemovicénsis sese ábdidit, ibique extrúcto in honórem Deiparæ Virginis monastério, omnis virtútis ac præcipue caritátis in carcerátos officiis mirisque opéribus clarus, obdormívit in Dómino octávo Idus Novémbris.

R. Iste homo perfécit ómnia, quæ locútus est ei Deus; et dixit ad eum: Ingrédere in réquiem meam: * Quia te vídi justum coram me ex ómnibus géntibus. **V.** Iste est, qui contémpsit vitam mundi, et pervénit ad cæléstia regna. Quia. Glória Patri. Quia.

In III. Nocturno.

Lectio sancti Evangelii
secundum Matthæum.

Lectio vii. Cap. 10.

In illo tempore: Dixit
I Petrus ad Jesum: Ecce nos reliquimus omnia, et secuti sumus te: quid ergo erit nobis? Et reliqua.

Homilia sancti Petri
Damiáni.

Serm. de S. Benedicto

Quid ait: Ecce nos reliquimus omnia, et secuti sumus te? Solenne verbum, magna promissio, opus sanctum dignum benedictione, relinquere omnia et sequi Christum. Hæc sunt verba voluntariæ persuasoria paupertatis, quæ monasteria genuerunt, quæ claustra monachis, anachoretis silvas copiosius repleverunt. Hæc enim sunt, de quibus psallit ecclesia: Propter verba labiorum tuorum ego custodivi vias duras, perceptura requiem pro labore, pro paupertate divitias, pro tribulatione mercèdem.

R. Iste est, qui ante Deum magnas virtutes ope-

ratús est, et de omni corde suo laudávit Dóminum: * Ipse intercédát pro peccátis ómnium populórum. **V.** Ecce homo sine queréla, verus Dei cultor, ábstinens se ab omni ópere malo, et permanens in innocéntia sua. Ipse intercédát.

Lectio viii.

Ecce, inquit, nos reliquimus omnia, non solum facultates mundi, sed et animi quoque cupiditates. Neque enim relinquit omnia, qui retinuit vel se ipsum; imo vero nihil prodest, sine seipso cetera reliquisse: quandoquidem nullum aliud onus est gravius homini quam homo ipse. Quis enim tyrannus crudelior, quæ sævior potestas homini, quam hominis ipsius voluntas? Numquam sub ea requiescere, numquam sedere licet: et quo amplius te ad obediendum sibi nóverit fatigari, eo magis urget, instigat et onerat pietatis immemor, misericordiam nesciens.

R. Sint lumbi vestri præcincti, et lucernæ ardentes in manibus vestris: *

Et vos símiles homínibus exspectántibus Dóminum suum, quando revertátur a nuptiis. **V.** Vigiláte ergo, quia nescítis qua hora Dóminus vester ventúrus sit. Et vos. **G**loria Patri. Et vos.

Lectio ix.

Hoc enim proprium propria voluntas habet, ut quo obediens obediëntior fuerit sibi, eo amplius eum crudelióribus vinculis internectat. Sola diligitur, cum sola digna sit odio, princípium iniquitatis, mortis infusio, destructio magna virtutum. Venite ergo, qui laboratis et onerati estis, ad onerum levatórem, et ei voce et opere respondete: Ecce nos reliquimus omnia, et secuti sumus te.

Te Deum laudamus.

In Laud. Commem. Octav. Omn. Sanct.

Die 7. Novembris.

S. Florentii Episcopi,
Confessoris.

Duplex.

Oratio.

Deus, qui beátum Florentium Confessorem tuum atque Pontificem ex eremo ad munus episco-

pale sublimasti: concede propitius; ut ejus suffragantibus méritis, ab ómnibus hujus sæculi periculis eruámur. Per Dóminum nostrum.

Commem. S. Leonardi Conf. et Oct. Omn. Sanct.

In II. Nocturno.

Lectio iv.

Florentius natione Hibérnus, genere nobilis a pueritia innocens manibus et mundo corde vias Dómini ingressus, exemplo plurimorum illius ævi sanctorum non tantum hereditariis bonis, verum etiam patriæ valedixit; utque ignotus omnibus hominibus solus cum solo Deo conversaretur, in remotissima regione solitudinem quæsivit. Hanc in Alsátia invenit; siquidem in valle, quam Haselacensem nominant, ad radices montis sedem fixit. Ibi in densissimis silvis extructa sibi vili casa diu latitans, jejúnio, oratione, manuum labore corpore duram, spiritui suavissimam vixit vitam. A famulis Dagoberti secúndi Austrasiæ regis venantibus fortuito detectus, convi-

tia, spólia, vérbera æquo, imo hilari pértulit ánimo.

R. Invéni David servum meum, óleo sancto meo unxi eum: * Manus enim mea auxiliábitur ei.

V. Nihil proficiet inimicus in eo, et filius iniquitátis non nocébit ei. Manus enim.

Lectio v.

Compérta exínde Floréntii sanctitáte Dagobértus eúndem venerári cœpit, ejúsque précibus filiam suam Mathildem cæcam ac mutam commendávit; qua mirabiliter sanáta rex Floréntium ad aulam suam Kirhhémium accersítum perhonorífice excépit, eique ipsum, quem in valle Haselacénsi incolébat locum, amplásque terras régia munificéntia dono dedit. Floréntius his bonis cumulátus haud procul a primo suo domicílio ecclésiám una cum monastério in honórem sanctissimæ Trinitátis ædificávit, ubi cum suis discipulis oratióni ac divinárum Scripturárum lectióri assidue vacábat.

R. Pósuí adjutórium super poténtem, et exaltávi

eléctum de plebe mea: * Manus enim mea auxiliábitur ei. **V.** Invéni David servum meum, óleo sancto meo unxi eum. Manus enim.

Lectio vi.

Lucérna hæc sub módio abscondita super candelábrum demum pósita est. Defúncto enim Arbogásto Argentinénsium episcopo, Floréntius invítus regis, cleri ac pópuli unánimi suffrágio in múnere episcopáli suffécus est. Prædecessóris apostólicum imitátus zelum nihil intentátum reliquit, ut doctrínæ ac morum púritas in commissa sibi ecclésiá floréret; utque augerétur operariórum númerus, viris religiósus ex Scótia et Hibernia accurréntibus Argéntoráti primo hospítium, deínde monastérium ac ecclésiám sub nómine sancti Thomæ exstrúxit. Honorificáto ígitur per plures annos ministério, Floréntius prænuntiáta mortis suæ die pie in Dómino óbiit séptimo Idus Novémbris, séptimo sæculo ad finem vergénte, sepultúsque est in præ-

dícta sancti Thomæ ecclésiá, ex qua ineúnte sæculo nono Ráchio Argentinénsis episcopus reliquias ejus tránstulit in monastérium Haselacénse, quod subínde in collégium Canonicórum mutátum est, ubi sacrum Floréntii corpus hodiédum numerosopopulórum concúrsu et vulgáta beneficiórum divinórum fama cólitur.

R. Iste est, qui ante Deum magnas virtútes operátus est: et omnis terra doctrína ejus repléta est: * Ipse intercédát pro peccátis ómnium populórum. **V.** Iste est, qui contémpsit vitam mundi, et pervénit ad cæléstia regna. Ipse intercédát. **G**loria Patri. Ipse intercédát.

In III. Nocturno.

Léctio sancti Evangélii secúndum Lucam.

Lectio vii. Cap. 11.

In illo témpore: Dixit Jesus discipulis suis: Nemo lucérnam accéndit et in abscondito ponit, neque sub módio, sed supra candelábrum, ut qui ingrediúntur lumen vídeant. Et réliqua.

Homilía sancti Ambrósii Episcopi.

Comment. in Evang. Luc., lib. 7.

Nemo lucérnam accéndit et in abscondito ponit, neque sub módio; sed super candelábrum, ut qui ingrediúntur lumen vídeant. Ergo quia in superioribus Ecclésiám Synagógæ prætulit, hortátur nos, ut fidem pótius nostram ad Ecclésiám transferámus. Lucérna enim fides est, juxta quod scriptum est: Lucérna pédibus meis verbum tuum, Dómine. Verbum enim Dei fides nostra est; verbum Dei lux est, lucérna est fides. Erat lux vera, quæ illuminat omnem hóminem veniéntem in hunc mundum. Lucérna autem lucére non potest, nisi aliúnde lumen accéperit.

R. Amávit eum Dóminus et ornávit eum: stolam glóriæ induit eum, * Et ad portas paradísi coronávit eum. **V.** Induit eum Dóminus lorícám fidei, et ornávit eum. Et.

Lectio viii.

Hæc est lucérna quæ accénditur, virtus sci-

licet nostræ mentis et sensus, ut drachma illa possit quæ perierat reperiri. Nemo ergo fidem sub lege constituat. Lex enim intra mensuram est, ultra mensuram grátia; lex obúbrat, grátia clarificat: et ideo nemo fidem suam intra mensuram legis inclúdat, sed ad Ecclésiám cónferat, in qua septifórmis Spíritus relúcet grátia: quam princeps ille sacerdotum fulgóre supernæ divinitátis illúminat, ne eam legis umbra restínguat.

R. Sint lumbi vestri præcincti, et lucernæ ardentes in má nibus vestris: * Et vos símiles homínibus exspectántibus dómimum suum, quando revertátur a nuptiis. **V.** Vigiláte ergo, quia nescitis qua hora Dóminus vester ventúrus sit. Et. Glória Patri. Et.

Lectio ix.

Dénique lucérna illa, quam matutinis vesperínisque tempóribus ritu véteri Judæórum princeps sacerdotum solébat accéndere, velut sub módio sita legis evánuit, et civitas illa Jerúsalem, quæ in terris est, quæ oc-

cídit Prophétas, quasi in conválle fletus pósita delitescit: illa autem Jerúsalem, quæ in cælo est, in qua militat fides nostra, in illo altíssimo ómnium locáta monte, hoc est in Christo, Ecclésiá non potest ténebris et ruínis hujus mundi abscondi, sed fulgens candóre solis ætérni luce nos grátia spiritalis illúminat.

Te Deum laudamus.

Commem. Oct. Omn. Sanct.

Die 14. Novembris.

Beatæ Elisabethæ Bonæ Virginis.

Duplex.

Oratio.

Crescat, Dómine, in nobis passiónis unigéniti Fílii tui afféctus: et beatæ Elisabeth Virgínis imitátione, ejus memória in córdibus nostris júgiter augeátur. Per eúmdem Dómimum.

Commem. S. Didaci Conf.

In II. Nocturno.

Lectio iv.

Elisabeth ob exímiam vitæ sanctitátem vulgo Bona, orta est anno Christi milésimo trecentésimo octo-

gésimo sexto in óppido Waldsee diocécis Constantiénsis: paréntes cathólicos hábuit Joánnem Achlérum et Annam, qui illam ecclésiæ sacraméntis initiáruunt et christíanam religiónem sédulo docuérunt. In summa ánimí simplicitáte et morum honestáte primis adolescentiæ annis transáctis, hortatóre Conrado Kugelíno viro probo, cui se in spirituáli palæstra instituéndam tradíderat, de capesséndo tértio sancti Francisci institúto cogítare cœpit, cui póstea in monastério Reuthe constructo, licet multa pertúlerit, sese adstrinxit. Pedem ex illo numquam éx tulit, proptérea inclúsa nuncupáta, eámque Anna mater defúncto viro secúta est, cum qua ad óbítum usque sanctíssime conversáta fuit.

R. Propter veritátem et mansuetúdinem et justítiam: * Et dedúcet te mirábiliter délixtera tua. **V.** Spécie tua et pulchritúdine tua inténde, prospere procéde, et regna. Et.

Lectio v.

In præfáto monastério perfectiónis iter fer-

ventióre quadam ratióne fuit aggressa, et ódio flagítia quævis ita veheménter insequébatur, ut in sacramentáli expiátione aliquándo vix inveníret confessárius, quod satis absolutióni esset. Proximórum amórem, paupertátem, obediéntiam, afflictatiónem córporis, castimóniam, abstinéntiam mirífice cóluit, sibique advérsas sanctimoniáles, a quibus diu multúmque fuit divexáta, æquíssimo et benévolo ánimo compléxa est. Magna ánimí demissióne vilíssima loci múnia hilaris explévit: Jesu Christi patiéntis amóre veheménter incénsa, in áctibus ómnibus dolórum illíus acerbitátem et crucem contemplabátur; imo ad óbítum usque eam dolor momórdit, quod in puerilli ætáte Dómínicos cruciátus ad memóriam non revocáverit frequéntius.

R. Dilexísti justítiam, et odísti iniquitátem: * Proptérea unxit te Deus, Deus tuus, óleo lætítiæ. **V.** Propter veritátem et mansuetúdinem et justítiam. Proptérea unxit te Deus.

Lectio vi.

Supérnis plúribus charis-
mátibus sanctimóni-
am Elísabeth Deus testá-
tam vóluit. Prophetiæ do-
no cláruit, qua étiam te-
térriro furénte schisma-
te ecclésiæ pacem Mar-
tíni quinti electióne redi-
déndam prædixit. Morti
próxima a confessário ex-
oráta, ut colláta sibi divi-
nitus beneficia manife-
stáret, cóntegi optávit pe-
tiítque siléntio obvólvi,
affirmans sese peccátis
irretítam, et præsto esse
ad exéplum vitam Chri-
sti, Mariæ et Sanctórum.
Itaque sacraméntis reféc-
ta, ad illa verba Evangé-
lii: Et emísit spíritum,
quod legi jússerat, sépti-
mo Kaléndas Decémbris
anno Virgínei Partus mil-
lésimo quatercentésimo
vigésimo, ætátis trigési-
mo quarto placidíssime
obdormívit in Dómino,
quem paulo ante obsecra-
verat, ut sancti Joánnis
Apóstoli amóre succénderet
se largirétur. Cultu pú-
blico récoli Elísabeth illi-
co cœpit, quem a témpo-
re, quod hóminum me-
móriam súperat, eidem
exhibítum Clemens déci-

mus tértius Póntifex má-
ximus rite probávit.

R. Afferéntur Regi vír-
gines post eam, próximæ
ejus * Afferéntur tibi in
lætítia et exsultatióne. **V.**
Spécie tua et pulchritúdi-
ne tua inténde, prospere
procéde, et regna. Affe-
réntur. **Gloria Patri.** Af-
feréntur.

*In III. Nocturno Lectiones
de Homilia in Evangel. Simile
est regnum. ex Communi non
Virg.*

Die 15. Novembris.

**S. Leopoldi Marchio-
nis Austriæ, Conf.**

Duplex. Oratio.

Deus, qui sanctum Leo-
póldum ex principátu
et curis sæculi hujus im-
maculátum ad regnum cæ-
léste traduxisti: concéde
propítius; tua cleméntia
íta nos per hæc temporá-
lia dírigi, ut æternæ vitæ
consórtes éffici mereámur.
Per Dóminum no-
strum.

*Commemor. B. Elisabethæ
Bon. Virg.*

In II. Nocturno.

Lectio iv.

Leopóldus Austriæ
Márchio singulári
præcónio pietá-

tis, quæ in eo mirífice
elucébat, Pius cognomi-
nátus, in primo statim
ætátis flore ea virtútum
inítia concépit, quæ an-
nórum progréssu in insi-
gnem vitæ sanctitátem ef-
fluérunt. Erat enim in
júvene cum Dei timóre
præclára intégritas, con-
tinéntia et humílitas: in
viro justítia, misericórdia,
sapiéntia, præcípuus
religióis cultus. Patre
Leopóldo defúncto et
principátus regímine sus-
cèpto, curis licet conjugá-
libus implícitus et tam
domésticis, quam públicis
negótiis impeditus, sédu-
lo tamen pietátis et mise-
ricórdiæ múnera súbiens,
lassos roborábat, opprés-
sos sublevábat, ínopes fo-
vébat, inter múltiples
regéndi sollicitúdines tot-
que labórum stúdia im-
maculátum sese ab hoc
sæculo custodiébat, tem-
porália tractándo æterna
dispónens.

R. Honéstum fecit illum
Dóminus, et custodívit
eum ab inimícis, et a
seductóribus tutávit il-
lum: * Et dedit illi cla-
ritátem æternam. **V.** Ju-
stum dedúxit Dóminus
per vias rectas, et ostén-

dit illi regnum Dei. Et
dedit.

Lectio v.

Hic princeps sacerdot-
tes virósque religi-
osos ádmodum cóluit, sum-
mos quoque Pontífices
tanta veneratióne prose-
cútus est, ut ab Innocéntio
secúndo Románo Pontí-
fice peculiáris sancti Pe-
tri filius appellarétur. Duo
monastéria celebérrima,
Claustroneoburgéne et
sanctæ Crucis in valle ne-
morósa constrúxit et am-
plíssimis cénsibus dotá-
vit. Melicénse quoque a se
instaurátum magno cum
sumptu illustrávit. Post
hujúsmodi præclára suæ
erga Deum pietátis mo-
numenta, cum Austriæ
principátum quadragínta
annis laudabiliter rexís-
set, anno Dómini millé-
simo centésimo trigési-
mo sexto vita sancte func-
tus atque sacraméntis
munitus, e terris ad cæ-
léstem Jerúsalem trans-
ívit.

R. Amávit eum Dómi-
nus et ornávit eum: sto-
lam glóriæ índuit eum, *
Et ad portas paradísi co-
ronávit eum. **V.** Índuit
eum Dóminus lorícam fí-
dei, et ornávit eum. Et.

Lectio vi.

Ejus corpus Claustro-neobúrgi cónditum in número miráculis cláruit, quibus Deus tanti viri sanctitátem mundo declarátam voluit. Nam ad Leopóldi invocatióem, ejúsdem méritis et précibus mórtui suscitáti, cæci illumináti, surdis audítus, mutis loquéndi facultas, claudis gressus, váriis morbis laborántibus sánitas, vinctis libértas restitúta: álii quoque áliam ejúsdem opem mirabíliter expérti sunt. Quibus claríssimis sanctimóniæ documéntis rite cógntis, Innocéntius octávus Leopóldum sanctórum catálogo adscripsit. Ejus sacra ossa e túmulo Maximiliáno primo imperatóre transláta in eádem Claustro-neoburgénsi ecclésiá cum débito honóre asservántur.

R. Iste homo perfécit ómnia, quæ locútus est ei Deus; et dixit ad eum: Ingrédere in réquiem meam: * Quia te vidi justum coram me ex ómnibus géntibus. **V.** Iste est, qui contémpsit vitam mundi, et pervénit ad cælestia regna. Quia. Glória Patri. Quia.

In III. Nocturno.

Léctio sancti Evangélii secúndum Lucam.

Lectio vii. Cap. 19.

In illo témpore: Dixit Jesus discipulis suis parábolam hanc: Homo quidam nóbilis ábiit in regiónem longínquam accíperé sibi regnum, et revérti. Et réliqua.

Homília Venerábilis Bedæ Presbýteri.

Ex Comm. Luc. Lib. 9. c. 78.

Homo nóbilis ille est, cui supérius cæricus clamábat: Fili David, miserére mei, et veniénti Jerosólymam concinébant: Hosánna filio David: Benedictus, qui venit in nómine Dómini, Rex Israél. Longínqua régio Ecclésiá est ex géntibus, de qua eidem hómini nóbili, qui loquitur: Ego autem constitútus sum rex ab eo, dicitur a Patre: Póstula a me, et dabo tibi gentes hæreditátem tuam, et possessiόνem tuam términos terræ; quæ videlicet hæreditas ac possessió bifária ratióne régio longínqua vocátur: vel quia a finibus terræ clamat ad Dó-

minum: vel quia longe est a peccatóribus salus, et cum Deus ubíque sit præsens, longe tamen ab eórum sensu, qui idóla colunt, Deus verus est. Sed qui erant longe, facti sunt prope in ságuine Christi.

R. Iste est, qui ante Deum magnas virtútes operátus est: et de omni corde suo laudávit Dóminum: * Ipse intercédát pro peccátis ómnium populórum. **V.** Ecce homo sine queréla, verus Dei cultor, ábstinens se ab omni ópere malo et pérmanens in innocéntia sua. Ipse.

Lectio viii.

Vocátis autem decem servis dedit eis decem mnas. Denárius númerus ad legem pértinet propter Decálogum. Vocat igitur paterfamilias decem servos, quia elégit discipulos per lítteram legis imbútos. Dat eis decem mnas, quia dicta legis spirituáliter intelligénda revélat: post passióem quippe resurrectionéque suam apéruit illis sensum, ut intelligerent scriptúras. Mina namque, quam Græci mnam

vocant, centum drachmis appénditur; et omnis scriptúræ sermo, quia vitæ cælestis perfectiόνem súggerit, quasi númeri centenárii póndere fulgécit.

R. Sint lumbi vestri præcincti, et lucérnæ ardentes in mánibus vestris: * Et vos símiles homínibus exspectántibus Dóminum suum, quando revertátur a núptiis. **V.** Vigiláte ergo, quia nescitis qua hora Dóminus vester ventúrus sit. Et. Glória Patri. Et.

Lectio ix.

Et ait illis: Negotiámini, dum vénio. Verba (inquit) legis ac prophetárum mystica interpreta-tiône discússa pópulis offérte, atque ab eis fidei confessiόνem morúmque probitátem recipite. Juxta quod Psalmísta suis auditóribus præcipit dicens: Súmite psalmum, et date týmpanum. Hoc est: laudem prædicatiónis in cordis intentiône percípите, et devotióem óperis in carnis castigatióne redhibéte. Týmpanum quippe est pellis in ligno exténta. Pellis vero

in ligno exténta caro est nostra ad exéplum Dóminicæ crucis afflícta.

Te Deum laudámus.

Die 16. Novembris.

S. Othmari Abbatis,
Confessoris.

Duplex.

Oratio.

Intercéssio nos, quæsumus Dómine, beáti Othmári Abbátis comméndet: ut quod nostris méritis non valémus, ejus patrocínio assequámur. Per Dóminum.

Commém. S. Leopoldi March. Conf.

In II. Nocturno.

Lectio iv.

Othmárus nóbili Alemannórum genere procreátus, cum apud Victórem cómitem Curiénsensem sancti Florínitítulo auctus sanctitátis et doctrínæ láudibus præcipue floréret, apud sanctum Gallum Waltrámi Turgóíæ cómitis stúdio multórum monachórum Abbas effectus, in vigiliis et oratióibus assíduus fuit. Abstinentia ita sese exércuit, ut bíduum sæpe jejúnus exsisteret. In páu-

peres usque ádeo benígnus, ut si nuditátis injúria opprèssum áliquem conspiceret, suis plerúmque véstibus exútus míserum contégeret, et núnquam sola étiam capta tectus ad monastérium redíret. Leprósis hospitíolum haud longe a monastério seórsim cum exstruxisset, tanta eis cura inservívit, ut sæpe noctúrnis étiam horis monastério digrèssus cápita eórum pedésque ablúeret, et suis mánibus purulénta eórum vúlnera térgeret atque ad victum necessária ministráret.

R. Honéstum fecit illum Dóminus, et custodívit eum ab inimícis, et a seductóribus tutávit illum: * Et dedit illi claritátem aetérnam. **V.** Justum dedúxit Dóminus per vias rectas, et osténdit illi regnum Dei. Et dedit.

Lectio v.

Sed cum Warínus et Ruthárdus id témporis Alemánniæ præfecti res ecclesiárum, præcipue tamen sancti Galli, sibi ipsis per vim nefárie vindicárent, Othmárus apud Pipínium Francó-

Lectio vi.

Verum sanctus Abbas ad lacum Acrónium Pótami palátio in teterrimum cárcerem, cibo étiam et potu negáto, inclúsus fuit. Ubi cum jam áliquot diébus miseránda fame cruciarétur, Patgózus tandem pius mónachus de nocte accedéndi ad cárcerem nactus modum alimentá ei áttulit, quoad Gosbértus quidam vir nóbilis eum in ínsulam quamdam suam deportávit. In qua quidem libéris aliquándo divínis exercítiis vacáre cum cœpisset, anno Dómini septíngentésimo quinquagésimo nono vocátus in cælum sexto decimo Kaléndas Decémbrismigrávit. Corpusejus decénno post integérrimum tanti Patris filii in ínsula cum reperissent, ad monastérium sancti Galli retulérunt et honorífice multis miraculis clarum condidérunt.

R. Iste homo perfécit ómnia, quæ locútus est ei Deus; et dixit ad eum: Ingrédere in réquiem meam: * Quia te vidi justum coram me ex ómnibus géntibus. **V.** Iste est, qui contémpsit vitam mundi,

R. Amávit eum Dóminus et ornávit eum: stollam glóriæ induit eum, * Et ad portas paradisi coronávit eum. **V.** Induit eum Dóminus lorícam fidei, et ornávit eum. Et.

et pervénit ad cælestia regna. Quia te vidi. Gló-
ria Patri. Quia te vidi.

In III. Nocturno Homilia in
Evang. Ecce nos reliquimus
ómnia. de Communi Abbat.

Die 21. Novembris.

Pro Commemoratione
S. Columbani Abbatis.

In I. Vesperis.

Ant. Similábo eum viro
sapiénti, qui ædificávit
domum suam supra pe-
tram.

V. Amávit eum Dómi-
nus, et ornávit eum. R.
Stolam glóriæ induit eum.

Oratio.

Intercéssio nos, quæsu-
mus Dómine, beáti Col-
umbáni Abbátis commén-
det: ut quod nostris mé-
ritis non valémus, ejus
patrocínio assequámur.
Per Dóminum.

Lectio ix.

Columbánus Abbas,
multórum mona-
chórum pater et miríficæ
pietátis vir, ex Hibernia
inter ipsa fidei illic nas-
céntis primórdia oriún-
dus, non sine futúræ sanc-
titátis præságio in lucem
prodiit. Hujus namque
mater grávida sibi visa est

in quiete rutilántem ni-
mióque fulgóre micántem
párrere solem, qui univér-
sum terrárum orbem luce
sua illustráret. Quo sóm-
nio significabátur fore, ut
splendóre sanctitátis vir-
tutúmque suárum ac mi-
raculórum gentes ad Chri-
stiánam pietátem accén-
deret. Veritátem éxitus
comprobávit; id quippe et
præstitit per se et per eos,
quos Christo pepéreat, e
quorum número præcipui
fuére Gallus et Magnoál-
dus, qui Suéviæ Apóstol-
us méruit nominári.

Te Deum laudámus.

In Laudibus.

Ant. Euge serve bone
et fidélis, quia in pauca
fuísti fidélis, supra multa
te constitúam, intra in
gáudium Dómini tui.

V. Justum dedúxit per
vias rectas. R. Et ostén-
dit illi regnum Dei.

Oratio.

Intercéssio nos, quæsu-
mus Dómine, beáti Col-
umbáni Abbátis commén-
det: ut quod nostris mé-
ritis non valémus, ejus
patrocínio assequámur.
Per Dóminum.

Dom. ultima post Pentec.

(alias 26. Novembris).

S. Conradi Episc. Con-
stantiensis, Conf., Patroni
Archidiececesis Friburg.

Duplex 1. classis cum Octava.

Quando hoc Festum non ipsa
die 26. Novembris celebratur,
tunc mutandus est versus ter-
tius Hymni: Iste Confessor
in: Méruit suprémos laudis
honóres.

Oratio.

Sancti Pontificis et Con-
fessoris tui Conradi
solémnia celebrántes, te
Dómine suppliciter obse-
crámus: ut ipsum apud
tuam cleméntiam sentiámus
habére patrónum,
quem nobis tua grátia pro-
vidísti salutis æternæ mi-
nistrum. Per Dóminum
nostrum.

Deinde fit Commem. Domini-
cæ ultimæ post Pentecosten.

In I. Noct. Lectiones Fidé-
lis sermo. de Communi Conf.
Pont.

In II. Nocturno.

Lectio iv.

Conradus Henrici
cómitis Altorffén-
sis filius Nothín-
go Constantiénsi epíscopo
puer septénis pie edu-
cándus litterisque eru-
diéndus tráditur. Quo ma-

gistro cum in sciéntia
et christiánæ perfectiónis
stúdio mirábiles fecísset
progréssus, Constantiénsis
ecclesiæ præpósitus
primum créatur. Deinde
Nothíngo defúcto ob
doctrinam et morum inte-
gritátem epíscopus com-
múnibus suffrágiis est de-
signátus. Quod munus
cum diu recusásset, sancti
Udalrici epíscopi Augu-
stáni sibi amicíssimi ro-
gátu et précibus victus
post triduánum jejúnium
suscepit.

R. Invéni David ser-
vum meum, óleo sancto
meo unxi eum: * Manus
enim mea auxiliábitur ei.
V. Nihil proficiet inimi-
cus in eo, et filius iniqui-
tátis non nocébit ei. Ma-
nus enim.

Lectio v.

Episcopátum magna
cum laude et sancti-
tátis opinióné administrá-
vit. Religiónis causa ter
ad sepúlchrum Dómini
Hierosólymam peregriná-
tus est. Constantiam plú-
ribus templis et ædifi-
ciis illustrávit. Duódecim
páuperes exstrúcto xe-
nodochió aléndon perpé-
tuo curávit. Tribus tem-

plis sancti Joánnis, sancti Pauli et sancti Maurítii ædificátis proventúque ánnuo iis assignáto, Canonícorum étiam númerum ádditis reddítibus auxit.

R. Pósui adjutórium super poténtem, et exaltávi eléctum de plebe mea: * Manus enim mea auxiliábitur ei. **V.** Invéni David servum meum, óleo sancto meo unxi eum. Manus enim.

Lectio vi.

Multis virtútibus præditus máxime oratiónis stúdiúm et jejúnii observántiam coluit. Tanta ipsíus in Deum erat fidúcia, ut quodam die festo Paschæ perácta consecratióne aráneam in cálicem delápsam animadvértens, irreveréntiam sacrosánci ságuinis Christi omnem pénitus vitatúrus, deglutíre non sit véritus; quæ póstea ómnibus vidéntibus discumbénti ex ore, non sine admiratióne spectántium dénuo exívit. Sanctum Gebhárdum adhuc púerum sibi post Gaminólphum in episcopátu successúrum prædíxit, quam

prædictiónempóstea evéntus comprobávit. Cumque Constantiénsi ecclésiæ quadragínta duóbus annis sanctíssime præfúisset, virtútum et miraculórum laude conspícuus obdormívit in Dómino Ottóne secúndo imperánte, sexto Kaléndas Decémbris anno nonagéssimo septuagésimo quinto. Sepúltus est in ecclésiá sancti Maurítii, et a Calixto Papa secúndo quinto Kaléndas Aprílis sanctórum número adscríptus.

R. Iste est, qui ante Deum magnas virtútes operátus est, et omnis terra doctrína ejus repléta est: * Ipse intercédát pro peccátis ómnium populórum. **V.** Iste est, qui contémpsit vitam mundi, et pervénit ad cælestia regna. Ipse intercédát. Glória Patri. Ipse intercédát.

In III. Nocturno Homilia in Evang. Vigiláte. de Communi 2. loco.

Lectio ix. Homilia in Evang. Dominicæ ultimæ post Pentecosten ut in Breviario.

In Laudibus et II. Vesperis Commem. Dominicæ ultimæ post Pentecosten.

Infra Octavam S. Conradi.

Quando Officium non erit de aliquo Sancto novem Lectio-num, fit de Octava S. Conradi ut in Festo, ritu semiduplici, præter sequentia.

In II. Nocturno.

Sermo sancti Ambrósii
Episcopi.

Serm. de Deposit. S. Eusebii. Int. opp. S. Ambrosii (in Append.).

Lectio iv.

Depositionem sancti Conradi hódie celebrámus. Quid est depositio? Non illa útique, quæ sepeliéndis in terra membrórum reliquiis clericórum má nibus procurátur; seu illa, qua homo vinctulis carnálibus absolutus, liber iturus ad cælum, terrénum corpus expónit. Ipsa plane est depositio, in qua concupiscere abjícimus, cessámus delínquere, peccáre desínimus: et totum quidquid salúti est grave, quasi abjécta sarcina óneris expónimus: nam ideo hæc dies pro celebritáte máxima procurátur, quia vere est summa festívitás mórtuum esse vítiis, soli vívere justítiae.

R. Invéni David servum meum, óleo sancto meo unxi eum: * Manus enim mea auxiliábitur ei. **V.** Nihil proficiet inimicus in eo, et fílius iniquitátis non nocébit ei. Manus enim.

Lectio v.

Unde et depositiõnis ipsa dies natalis dicitur, quod delictórum cárcere liberáti libertáti nascimur Salvatóris. Sed videátur, sanctus Conrádus cum qua glória ad hanc diem depositiõnis advenerit. . . Voláre non potest, nisi quod purum, leve atque subtile est, cujus nec sinceritas intemperántia retardátur nec alácritas nec velócity mole gravátur. Gravári autem volátum dico non tam mole membrórum, quam delictórum: unde puto étiam in ipsis ávibus ideo velócius colúmbam pene præ ómnibus volítare, quod alacritátem innocéntia comitétur.

R. Pósui adjutórium super poténtem, et exaltávi eléctum de plebe mea: * Manus enim mea auxiliábitur ei. **V.** Invéni David servum meum, óleo sancto meo unxi eum. Manus.

Lectio vi.

Dénique sanctus David cum puritáte mentis voláre concupísceret, non alteríus animántis nisi colúmbæ optávit alas dicens: Quis dabit mihi pen- nas sicut colúmbæ, et volábo et requiescam? Intelligébat enim, quod ad altióra facilius penetrátur simplicitáte mentis quam levitáte pennárum. Volávit ergo hac die sanctus Conrádus. Æstimémus jam innocéntiam de volá- tu, et puritátem ejus de ipsa elatióne judicémus; tamquam colúmba enim in domo Dei degens, as- súmpsit spirituáles pen- nas et requiévit in monte.

R. Iste est, qui ante De- um magnas virtútes ope- ráctus est, et omnis terra doctrína ejus repléta est: * Ipse intercédat pro pec- cátis omnium populórum. **V.** Iste est, qui contémpsit vitam mundi, et pervénit ad cæléstia regna. Ipse. Glória Patri. Ipse.

In III. Nocturno.

Léctio sancti Evangélii secúndum Matthæum.

Lectio vii. Cap. 24.

In illo témpore: Dixit Jesus discíplis suis:

Vigiláte, quia nescítis, qua hora Dóminus vester ventúrus sit. Et réliqua.

Homília sancti Fulgéntii Epíscopi.

Serm. 1. de Dispensatoribus.

Domínicus sermo, quem debémus omnes non solum studióse, verum étiam sapiénter audíre, cui nos opórtet humíliter ac delectabiliter obedíre, moderatiónis suæ tenens ubí- que tempérem, ut nec óvibus desint pábula nec pastóribus aliménta: quæ- dam vero speciáliter solis præcipit nobis, quædam vero generáliter et nobis et vobis. Nobis namque id est servis, quos pater ille famílias rerum ómnium Dóminus ad hoc in sua magna domo constituit, ut pópulo ejus verbum grátia ministrémus, speciáliter injúngitur sanctæ prædicatiónis officium; generáliter vero nobis et vobis salutáris indícitur obediéntia mandatórum.

R. Amávit eum Dómi- nus et ornávit eum: stolam glóriæ induit eum, * Et ad portas paradísi coronávit eum. **V.** Induit eum Dóminus lorícam ff-

dei, et ornávit eum. Et ad portas.

Lectio viii.

Servórum ígitur, quos pópulo suo præpósuit Dóminus, speciáliter vo- lens officium demonstrá- re ait, quod ex Evangélio modo audívimus: Quis putas est fidélis dispensá- tor et prudens, quem constítuit Dóminus super famíliam suam, ut det illis in témpore trítici mensú- ram? Beátus ille servus, quem cum vénerit Dómi- nus, invénerit ita faciéntem. Quis est iste Dómi- nus, fratres? Christus si- ne dúbio, qui suis discí- pulis ait: Vos vocátis me Magister et Dómine, et bene dícitis: sum étenim.

R. Sint lumbi vestri præ- cincti, et lucérnæ ardén- tes in mánibus vestris: * Et vos símiles homínibus exspectántibus Dóminum suum, quando revertátur a nuptiis. **V.** Vigiláte ergo, quia nescítis qua hora Dóminus vester ventúrus sit. Et. Glória Patri. Et.

Lectio ix.

Quæ est étiam hujus Dó- mini família? Nimí- rum illa est, quam ipse

Dóminus de manu inimíci redémít et suo domínio mancipávit. Hæc família est sancta Cathólica Ec- clésia, quæ per orbem ter- ræ copiósa fertilitáte dif- fúnditur, et redemptam se pretiósio sui Dómini sáanguine gloriátur. Fílius enim homínis, sicut ipse ait, non venit ministrári, sed ministráre, et dare ánimam suam redempti- ónem pro multis. Ipse est étiam pastor bonus, qui ánimam suam pósuit pro óvibus suis. Grex ergo boni pastóris ipsa est família Redemptóris.

Te Deum laudámus.

Die 28. Novembris.

(Dies fixa ex 15. Nov.)

Beati Alberti Magni
Episc., Conf.

Duplex. (m. t. v.)

Oratio.

Deus, qui nobis æternæ salútis beátum Al- bértum Epíscopum miní- strum tribuísti: præsta quæsumus; ut quem doct- órem vitæ habúimus in terris, intercessórem ha- bére mereámur in cælis. Per Dóminum.

Commem. S. Josaphat Episc., Mart.

In II. Nocturno.

Lectio iv.

Albértus Láuingæ célebrī Suéviæ ópido de nobilibus et militáris órdis paréntibus natus, a prima puerítia viam Dómini ingrèssus, adolèscens Pádum nobilem Lombárdiæ civitátem, ubi firmióra virtútum et ártium póneret fundaménta, mittitur. Cum vero basilicam ibídem ingrèssus deque statu vitæ meliórís meditátus, ardéntius die quadam se beatæ Mariæ Virgini commendáset, appáret benigníssima grátia totius Mater suadétque cliénte, ut órdis Prædicatórum in Ecclésiá nóviter erectum et mire viréntem ingrederétur; fore enim, ut cæléstis sapiéntiæ thesáuris dotátus cristiánium illumináret orbem univérsum. Audit mónita Virgini beatissimæ Albértus habitúmque sacrum a patre Felice Jordáno, Prædicatórum tum témporis suprèmo magístro insígni, cum alacritáte suscepit.

R. Inveni David servum meum, óleo sancto meo

unxi eum: * Manus enim mea auxiliábitur ei. **V.** Nihil proficiet inimicus in eo, et filius iniquitátis non nocébit ei. Manus.

Lectio v.

Accépto igitur sacro hábitu pietáti, devotióni sacrarúmque stúdio literárum sese devóvit totum. Unde factum, ut ex vera sapiéntia, pleníssimo videlicet scientiarum ómnium fonte, tantam háuserit doctrinam, ut cum ingénte admiratióne præter nobilíssimas Germániæ cáthedras académicas, Coloniensem, Hildesheimensem, Argentinensem, Friburgensem et Ratisbonensem suæ doctrinæ et facúndiæ rádiis coruscántibus illumináverit. Caritátis insuper zelo accensus beátus Pater non tantum in Germániæ, sed in plerisque fere cathólicæ Ecclésiæ finibus, subtilíssimis interpretatióibus Scripturarum, sanctitátis fama et doctrinæ admirábilis, et vitæ immaculátæ exémplo imitándo, hæresúmque oppugnatione et exstinctiõe animas Redemptóri lucrátus est plúrimas. Unde

viri sanctitáte permótus Alexánder quartus Póntifex máximus, applaudénte sacro Cardínalium collégio, étiam invítum et reniténtem máxima cum cleri et pópuli totius gratulatióne Albértum Ratisbonensi ecclésiæ præficit Episcopum.

R. Pósui adiutorium super poténtem, et exaltávi electúm de plebe mea: * Manus enim mea auxiliábitur ei. **V.** Inveni David servum meum, óleo sancto meo unxi eum. Manus enim.

Lectio vi.

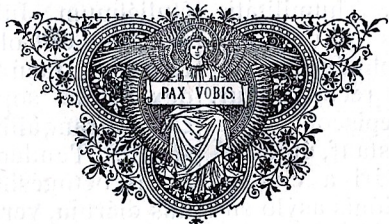
Consecrátus Episcopus inque throno résidens episcopáli, humilitátis, paupertátis et religiosarum disciplinarum numquam non recordabátur. Castrum episcopále dictum Thumstauf, único distans milliári a civitate, pro devotiónis asýlo sibi habébat: ubi et insígnem illum super Lucam édedit commentárium. Verum cum triénno magna cum laude episcopátui præfuisset, ad suos régredi festinat. Anno igitur millésimo ducentésimo sexagésimo secúndo, annuén- te Pontífice Urbáno quar-

to, Leóni viro integérrimo munus episcopále sponte cedit: mirificæque recreátus Colóniam ad antiqúam cáthedram rémigrat. Quantum vero viri beáti sanctitas claréscat et doctrína, vel inde patet, quod et sanctum Thomam Doctórem angélicum habúerit discipulum, et illius felicíssimum óbitum absens Colóniæ cum áliis frátribus in mensa résidens cognóverit. Rudólpho Habsbúrgico Romanórum regi nóviter elécto ratiónum et sermónis gravitate a Sancta Sede confirmatióem impetrávit. Discórdias inter Gulielmum Juliacensem cómitem et Coloniensem civitátem facúndiæ suæ dexteritate sopívit, pacem et tranquillitatem restituit. Tandem annum agens octogésimum plenus diérum, veræ et æternæ patriæ repromissionem suspirans, migrávit ad Dóminum décimo séptimo Kaléndas Decémbris, anno millésimo ducentésimo octogésimo, Rudólphi imperatóris anno séptimo. Corpus beáti Patris in choro ecclésiæ sanctæ Crucis a se fun-

dátæ, præsenté Sigefrído Agrippínæ Archiepísco-
po, frequénti clericórum
et religiosórum cœtu, in
arca repósitum sáxea ec-
clesiásticæ tráditur sepul-
túræ. Cujus festivitátem
Gregórius Papa décimus
quintus, ad instántiam Al-
bérti quarti Ratisbonén-
sis Epísco-pi, celebrándam
vivæ vocis oráculo con-
cessit.

R. Iste est, qui ante De-
um magnas virtútes ope-
rátus est, et omnis terra
doctrína ejus repléta est:
* Ipse intercédât pro pec-
cátis ómnium populórum.
V. Iste est, qui contempsit
vitam mundi, et pervénit
ad cæléstia regna. Ipse.
Glória Patri. Ipse.

In III. Nocturno Homilia in
Evang. Homo pégre profici-
scens de Comm. Conf. Pont.

Approbatio.

Concordat cum suo originali. In fidem etc.

Friburgi Brisgovixæ, die 28. Junii 1912.

✠ **Thomas, Archiepiscopus.**

Imprimatur.

Ratisbonæ, die 8. Julii 1912.

Dr. **Scheglmann Vic. Gen.**

Index alphabeticus.

	pag.
Alberti Magni Episc., Conf. dupl. 28. Nov.	65*
Amandi Episc. Argentoratensis, Conf. dupl. 26. Oct.	36*
Amandi Episc. Wormatiensis, Conf. dupl. 2. Oct.	25*
Burcardi Episc., Conf. dupl. 14. Oct.	28*
Columbani Abbatis. Commem. 21. Nov.	60*
Conradi Episc. Constantiensis, Conf. duplex 1. classis cum Octava. Domin. ultima post Pentec.	61*
— — Infra Octavam.	63*
Elisabethæ Bonæ Virg. dupl. 14. Nov.	52*
Felicis et Regulæ Mart. dupl. 11. Sept.	8*
Florentii Episc., Conf. dupl. 7. Nov.	49*
Galli Abbatis, Conf. dupl. 16. Oct.	30*
Iddæ Viduæ. Commem. 3. Nov.	41*
Lamberti Episc., Mart. dupl. 17. Sept.	13*
Lamberti Episc. et Alexandri Martyrum. dupl. 1. class. cum Octava. 17. Sept. (Pro Civitate Friburgensi.)	16*
— — Octava. dupl. maj. 24. Sept.	22*
Landelini Mart. dupl. 22. Sept.	19*
Leodegarii Episc., Mart. Commem. 2. Oct.	27*
Leonardi Conf. semidupl. 6. Nov.	46*
Leopoldi Marchionis Austriae, Conf. dupl. 15. Nov.	54*
Liobæ Virg. dupl. 28. Sept.	23*
Magni Conf. semidupl. 6. Sept.	6*
Materni Episc., Conf. dupl. 13. Sept.	9*
Othmari Abbatis, Conf. dupl. 16. Nov.	58*
Pelagii Mart. dupl. 3. Sept.	3*
Pirminii Episc., Conf. dupl. 5. Nov.	43*
Reliquiarum. dupl. 30. Oct.	39*
Richardis Imperatricis, Virg. Commem. 18. Sept.	18*
Ursulæ et Sociarum Virg. et Mart. dupl. 21. Oct.	34*
Verenæ Virg. et Mart. dupl. 1. Sept.	1*
Wendelini Abbatis, Conf. dupl. 20. Oct.	32*

**OFFICIA PROPRIA
SANCTORUM
ARCHIDIOECESIS FRIBURGENSIS.**

Ratisbonæ 1912. Typis Friderici Pustet.

PARS HIEMALIS. 4.

FESTA DECEMBRIS.

Dominica I. Adventus.

In die Octava
**S. Conradi Ep., Conf.,
Patroni Archidioecesis
Friburgensis.**

Pro Commem. ejusdem.

In I. Vesperis.

Ant. Sacerdos et Pón-
tifex, et virtútum ópifex,
pastor bone in pópulo,
ora pro nobis Dóminum.

V. Amávit eum Dómi-
nus et ornávit eum. *R.*
Stolam glóriæ induit eum.

In Laudibus.

Ant. Euge serve bone
et fidélis, quia in pauca
fuísti fidélis, supra multa
te constítuam, dicit Dó-
minus.

V. Justum dedúxit Dó-
minus per vias rectas.
R. Et osténdit illi regnum
Dei.

In II. Vesperis.

Ant. Amávit eum Dó-
minus et ornávit eum:
stolam glóriæ induit eum,
et ad portas paradísi co-
ronávit eum.

V. Justum deduxit Dóminus per vias rectas.
R. Et osténdit illi regnum Dei.

Oratio.

Sancti Pontíficis et Confessoris tui Conradi sólemnia celebránte, te Dómine suppliciter obsecrámus: ut ipsum apud tuam cleméntiam sentiámus habére patrónum, quem nobis tua grátia providisti salutis aetérnae místrum. Per Dóminum nostrum.

Die 4. Decembris.

S. Barbaræ Virg. et Martyris.

Duplex.

Oratio.

Intercéssio, quæsumus Dómine, beátæ Bárbaræ, Virginis et Mátyris tuæ, ab omni nos adversitate prótegat: ut per ejus intervéntum gloriosíssimum sacrosáncti Córporis et Sanguinis Dómini nostri Jesu Christi Sacraméntum ante diem éxitus nostri, per veram pœniténtiam et puram confessiónem percípere mereámur: Qui tecum vivit et regnat.

Et fit **Commem. Feriæ.**

In II. Nocturno.**Lectio iv.**

Bárbara, Virgo Nicomediénsis, in persecutióne Júlii Maximíni passa est. A patre siquidem Dióscoro, viro nóbili, sed gentíli, in alta et múnita turri, ob egrégiam ejus pulchritúdinem custodiénda inclúditur, ubi bálneum et duas fenéstras, quibus lumen exciperétur, in eo fieri jubet. Bárbara vero absénte patre tértiam addi fenéstram, et labri paviméntum crucis imáagine ornári jussit. Revérsus pater de tértia fenéstra quærit. Virgo occasiõnem nacta de sacrosánctæ Trinitátis mystério multa apérte disséruit, ac plúribus verbis ad salutárem Christi fidem patrem est cohortáta.

R. Propter veritátem et mansuetúdinem et justítiam: * Et dedúcet te mirabiliter dextera tua. **V.** Spécie tua et pulchritúdine tua inténde, prospere procéde, et regna. Et.

Lectio v.

At pater non solum suæ impietátis stímulis, sed

étiam máximo Cæsaris timóre addúctus, qui fidem Christi immániter persequebátur, filiam modis ómnibus nítitur ad idololatriam revocáre. Cumque id cónsequi non posset, provinciæ præsidem cam tradit: qui primum virginem blandítiis aggressus, ubi se nihil videt effícere, nudam nervis búbulis crudéliter cædi, deínde præacútis téstulis vulnèra perfricári jubet. Post hæc sacra virgo in cárcerem trúditur, ubi claríssima luce et Christi Dómini præsentia ad réliqua subeúnda certámina mirífice confirmátur.

R. Dilexisti justítiam, et odísti iniquitátem: * Propitérea unxit te Deus, Deus tuus, óleo lætítiæ. **V.** Propter veritátem et mansuetúdinem et justítiam. Propitérea.

Lectio vi.

Sed cum iterum præsidem susterétur, et constántior in fidei confessiõne persisteret, férreis úngulis dilaniátur, latéribus ardéntes faces admovéntur, caput férreis málleis contúnditur, diréptis vé-

stibus ignomíniæ causa per pública loca perdúctur: quibus tormentis fórtiter et invicte superátis, tandem a patre impietátis furóre aménte cápite truncáta, gloriósum mátyrii agónem consummávit.

R. Afferéntur regi vírgines post eam, próximæ ejus * Afferéntur tibi in lætítia et exsultatióne. **V.** Spécie tua et pulchritúdine tua inténde, prospere procéde, et regna. Afferéntur. Glória Patri. Afferéntur.

In III. Noct. Homil. S. Gregorii Papæ in Evangel. Símile erit regnum cælórum decem virgínibus. de **Communi Virgínium.**

In **Laudibus fit Commem. Feriæ.**

In II. Vesp. fit a Capitulo de S. Petro Chrysologo cum **Commem. præcedentis, Feriæ et Sabbæ Abbatis V.** Justum dedúxit. ex **Laud. Conf. non Pont.**

Die 12. Decembris.

S. Adelaidis Imperatricis, Viduæ.

Duplex.

Oratio.

Deus, cujus grátia beáta Adeláidis imperátrix, spretis aulæ delíciis et

honóribus, in tuo timóre et servítio inmóbilis permánsit: fac nos ejus exémplo et intercessióne terréna ómnia conténnere, et tibi soli servíre. Per Dóminum.

Et fit Commem. S. Damasi et Octavæ Immac. Concept. B. M. V. ac Feriæ.

In II. Nocturno.

Lectio iv.

Adeláidis, Rudólphi regis Burgúndiæ filia, a prima juventúte pietáte ac morum integritáte conspicua, décimo sexto ætátis suæ anno, Lothário Italiæ regi nuptui trá dita est; quem in ómnibus pietátis ac sanctæ caritátis opéribus óptime adjúvit. Lothário e vivis sublato Adeláidis a Berengário marchióne, regni usurpatóre, in altíssima turri ad lacum Benácum inclúsa dira captivitate afflícta est. Ibi ómnibus, quæ ad vitæ cõmodum pèrtinent, priváta famem, álapas et pugnoscus, ictus pedum et álias injúrias, præsertim ab uxóre Berengárii, perpéssa est. Qua in tristíssima sorte spem et fidúciã in Deo inconcússam

consérvans, die ac nocte oratióni atque cœlestium rerum contemplatióni vacans, præclára patientiæ, fortitúdinis, mansuetúdinis et caritátis erga inimicos dedit exémpla. Sed Deus, qui in eum sperantes confúndi numquam permittit, ancillæ suæ solátium auxiliúmque provídít.

R. Propter veritatem et mansuetudinem et justitiam: * Et deducet te mirabiliter dextera tua. **V.** Spécie tua et pulchritudine tua inténde, prospere procéde, et regna. Et.

Lectio v.

Sacérdos enim nómine Martínus, qui quondam erat reginæ sacellánus, illi in hac calamitate subvénit ac fugam e carcere parávit. Exínde Ottónis Magni Germanórum regis opem per litéras implórans, ab illo non solum ex insidiis et persecutió nibus Berengárii liberáta, sed et in matrimónium expetita ipsique rite est copuláta. Adeláidis cum Ottóne ex Italiã in Germaniam rédiens, aulam regis ómnium virtutum splendóribus illu-

strávit. Líberos in timóre et amóre Dei educávit, ac sanctitátis veræque pietátis exémp lar illis se ipsam præbuit. Mater erat páuperum, auxiliátrix afflictórum. Sui victrix, Berengárii inimicíssimi ac persecutóris filias, Gisélam et Gerbérgam in número familiæ imperatóriæ adscribi vóluit, illásque matérna caritáte fovit. Dei honórem, fidem cathólicam, Ecclésiæ augméntum, decórem domus Dei, bonos mores, pacem et concórdiam ubíque verbo, exémplo et ópere promovére stúduit.

R. Dilexisti justitiam, et odisti iniquitatem: * Propterea unxit te Deus, Deus tuus, óleo lætitiæ. **V.** Propter veritatem et mansuetudinem et justitiam. Propterea.

Lectio vi.

Ottónis imperatóris viri sui mortem piis flevit lácrimis, ac devóta in Deum mente dolórem novæ viduitátis portávit. Ottónem secúndum filium in impérii administratióne óptimis consiliis adjúvit; qui licet eam ab uxóre contra matrem in-

citátus ab aula relegáverit et exsuláre coégerit, tamen póstea revocávit. Post filii sui Ottónis uxorisque mortem, sancta Adeláidis impérii clavum, duránte ætáte pupillári nepótis sui Ottónis tértii íterum tenuit cum glória, amplíssima regni negótiã summæ in Deum pietati ac oratió nibus continuis mire conjúgens. Último vitæ suæ anno in Burgúndiam iter instítuit, regem Rudólphum pópulo reconciliátura. Quibus pacátis in Germaniam rédiens, mortis suæ præscia Alsátiam pétiit, ac in ópido Selz in monasterio órdinis sancti Benedícti, ab ipsa quondam erecto, últimam horam, oratió nibus inténta ac Sacraméntis muníta, forti ánimo exspectávit. Paucos post dies, Eucharístiæ pábulo dénuo refécta, óculis in cœlum inténtis orávit: Cúpio dissólvi et esse cum Christo. Tandem sancta Adeláidis, múlter in tantis vitæ vicissitudinibus vere fortis, prope septuagenária placidíssime obdormívit in Dómino, die vigésima sexta Decémbris, anno post Chri-

stum nongentésimo nonagésimo nono.

R. Fallax grátia, et vana est pulchritúdo: * Múlier timens Deum, ipsa laudábitur. **V.** Date ei de fructu mánuum tuárum, et laudent eam in portis ópera ejus. Múlier. **Gloría Patri.** Múlier.

In III. Nocturno.

Lectio sancti Evangélii secúndum Matthæum.

Lectio vii. Cap. 13.

In illo témpore: Dixit Jesus discipulis suis parábolam hanc: Símile est regnum cœlórum thesauro abscondito in agro. Et réliqua.

Homilia sancti Gregórii Papæ.

Homil. 11. in Evang.

Quid in die illa (iudicii) acturus est, qui a conspéctu iudicis rápitur, ab electórum societáte separátur, qui tenebréscit a lúmine, cruciátur æténa combustióne? Unde et hanc eámdem comparatiónem Dóminus sub brevitate aperit, cum subjúngit: Sic erit in consummatióne sæculi. Exhibunt Angeli, et separábunt malos de

médio justórum, et mittent eos in camínun ignis. Ibi erit fletus et stridor déntium. Hoc jam, fratres caríssimi, timéndum est pótius, quam exponéndum. Apérta enim voce torménta peccántium dicta sunt, ne quis ad ignorántiæ suæ excusatiónem recúrret, si quid de æténo supplicio obscúre dicerétur.

R. Os suum apéruit sapiéntiæ, et lex cleméntiæ in lingua ejus; considerávit sémitas domus suæ: * Et panem otíosa non comédit. **V.** Gustávit et vidit, quia bona est negotiatió ejus, non exstinguétur in nocte lucérna ejus. Et panem.

Lectio viii.

Unde et súbditur: Intellexístis hæc ómnia? Dicunt ei: Utique Dómine. Atque in conclusióne subjúngitur: Ideo omnis scriba doctus in regno cœlórum símilis est hómini patrifamílias proférnti de thesauro suo nova et vétera. . . Ille in sancta Ecclésia doctus prædicátor est, qui et nova scit proférre de suavitate regni et vetústa dí-

cere de terróre supplicii, ut vel pœnæ térreant, quos præmia non invítant. Audiatur de regno, quod amet, áudiat de supplicio unusquisque, quod timeat, ut torpéntem ánimun et terræ veheménter inhæréntem, si amor ad regnum non trahit, vel timor minet.

R. Regnum mundi et omnem ornátum sæculi contépsi propter amórem Dómini mei Jesu Christi: * Quem vidi, quem amávi, in quem credídi, quem diléxi. **V.** Eructávit cor meum verbum bonum: dico ego ópera mea Regi. Quem vidi. **Gloría Patri.** Quem vidi.

Lectio ix.

Ecce enim de gehénnæ expressióne dicitur: Ibi erit fletus et stridor déntium. Sed quia præsentia gáudia sequúntur perpétualaménta, hic, fratres caríssimi, vanam lætitiám fúgite, si illic flere formidátis. Nemo etenim potest et hic gaudere cum sæculo, et illic regnare cum Christo. Temporális itaque lætitiæ fluxa restringite, carnis voluptates edomáte. Quidquid

ánimo ex præsentí sæculo arridet, ex consideratióne æténi ignis amaréscat; quidquid in mente pueriliter hilaréscit, hoc disciplínæ juvenílis censúra coérceat: ut dum sponte temporália fúgitis, æténa gáudia sine labóre capiátis.

Te Deum laudámus.

In Laudibus Commemoratio Octavæ Immac. Concept. et Feriæ.

Vesperæ a Capitulo de S. Lucia Virg. et Mart. ut in Ordinario Sanctorum, cum Commem. S. Adelaidis, Octavæ Immacul. Concept. et Feriæ.

Die 17. Decembris.

S. Odiliæ Virginis.

Duplex.

Oratio.

Deus, lux vera, qui beatam Odiliam Virginiem tuam a nativitate cæcam mirabiliter illuminásti: da nobis, quæsumus; ut illius exémplo et intercessióne óculos a vanitate sæculi averténtes, te solum Deum facie ad faciem in cœlesti glória contemplári mereámur. Per Dóminum.

In Quatuor Temporibus, leguntur Lectiones I. Nocturni De virginibus. ut in Comuni Virginum I. loco.

In II. Nocturno.

Lectio iv.

Odilia Attici Alsatiæ ducis et Beresindæ primogénita sóboles fuit; sed quia cæcis óculis nata a patre repudiata erat, a matre humaniøre clam nutrîci alénda trá dita est. Post in Balménsi parthéniõ haud procul Vesuntióne educata divinisque erudita lítteris, crevit ætate et sapiéntia. Jam adúlta, dum a beáto Erhádo præsule baptizatur, visum miraculo accépit. Interjéctis áliquot annis patrénam in domum per grátiam redúctur: ibi quidquid mundus amat despiciens, inter amplissimas opes paupertatis amorem, in médio aulæ tumúltu solitúdinem anachoretarum retinebat; nuptiasque constanter aversata, a patre obtinuit, ut sibi liceret cum aliis virgínibus Deo se in perpetuum consecrare. Quare Atticus in vértice excélsi montissacram ædem et monastérium ære suo excitavit, latos eidem fundos et prædia concessit, Odiliamque ei regéndo præpósuit.

R. Propter veritatem et mansuetudinem et justitiam: * Et deducet te mirabiliter dextera tua. **V.** Spécie tua et pulchritudine tua inténde, prospere procéde, et regna. Et deducet.

Lectio v.

Vix dum patuerat hoc sanctitatis asýlum, cum magna eo adflúxit virgínium multitúdo. Hæ primum nullis religiósæ vitæ régulis adstrictæ erant; Odiliam imitari pro lege habebatur. Deliberantibus postmodo cúnam se régulæ addicerent, monasticæ an canónicæ, sapientissima præses, suadente loci natúra, hanc álteri prætulit. Cum vero esset in omnes lenis, se solam dúrius tractabat: pane hordeáceo et aqua, subinde módico legúmine tolerabat vitam. In rerum divinárum contemplatione defixa vigilabat per majórem noctis partem, quod supererat quiéti datum: pellis hirsúta pro lecto, saxum pro pulvínari erat.

R. Dilexisti justitiam, et odisti iniquitatem: **V.** Propterea unxit te Deus, Deus tuus, óleo lætitiæ.

V. Propter veritatem et mansuetudinem et justitiam. Propterea.

Lectio vi.

Inter hæc, matérno erga páuperes et infirmos amore, aliud monastérium amplúmque xenodochium in ínfimo clivo extrúxit, quo facilius inopes et débiles perfúgium invenirent. Illic non solum sacras vírgines collocavit, quæ operam suam navarent miseris, sed étiam ipsa quotidie eos invisébat, cibus, solatiis refocillabat, neque pavébat leprosorum úlcera suis má nibus fovere. Tandem méritis annisque gravis, cum se morti vicinam intellígeret, suas sodales in sacéllum sancti Joánnis Baptistæ convocat: hortatur, ut pii propósiti tenaces arctiórem cœli viam numquam deserant. Accépto deinde ibidem córporis et sanguinis Christi viático, vita cessit Idibus Decembris, anno ut probabilius traditur septingentésimo vigésimo. Corpus Virgínis in eodem sacéllõ conditum est, statimque sepulchrum ejus máxima veneratióne coli ac miracu-

lis clarere cœpit. Sacra ejus ossa magno pópuli concúrsu adhuc colúntur.

R. Afferentur Regi virgines post eam, proximæ ejus * Afferentur tibi in lætitia et exultatione. **V.** Spécie tua et pulchritudine tua inténde, prospere procéde, et regna. Afferentur. Glória Patri. Afferentur.

In III. Nocturno.

Lectio sancti Evangelii secundum Matthæum.

Lectio vii. Cap. 25.

In illo tempore: Dixit Jesus discipulis suis parabolam hanc: Simile erit regnum cœlorum decem virgínibus, quæ accipientes lámpades suas exierunt óbviã sponso et sponsæ. Et reliqua.

Homilia sancti Basilii Episcopi.

Sermone ascetico.

Non virórum modo convéntus sunt, sed étiam virgínium. Unum tamen sciéndum est, ampliorem majorémque in mulierum vita requiri honestatem ac modéstiam, itémque paupertatis, siléntii, obediéntiæ sororiique amoris

virtutem; quamdam in exeundo curam atque in congressibus cautionem, mutuam benevolentiam et particularem sodalitatem amandationem. In his enim omnibus cum majori studio institui debet virginum vita.

R. Hæc est virgo sapientis, quam Dominus vigilantem invenit, quæ acceptis lampadibus sumpsit secum oleum: * Et veniente Domino introivit cum eo ad nuptias. **V.** Media nocte clamor factus est: Ecce sponsus venit, exite obviam ei. Et veniente.

Lectio viii.

Cui concredita est disciplinæ cura, ea non quod jucundum est sororibus quærat, neque ab eis gratiam inire studeat, sic ut quæ ipsis in delictis sunt indulgeat; sed se semper gravem, metuendam ac reverendam exhibeat. Nosse enim debet se eorum, quæ in cœtu communi præter officium admittuntur, rationem coram Deo esse reddituram.

R. Media nocte clamor factus est: * Ecce sponsus venit, exite obviam

ei. **V.** Prudentes virgines, aptate vestras lampades. Ecce sponsus. **Gloria Patri.** Ecce sponsus.

In Quatuor Temporibus Lectio ix. de Homilia Feriæ; alias

Lectio ix.

Unaquæque ex conventibus numero a præfecta petat non quod gratum et suave est, sed quod est perutile et conducibile, nihilque de iis quæ jubentur inquirit; ejusmodi enim consuetudo exercitatio est et gradus ad rebellionem: sed quemadmodum sine ullo examine recipimus Domini præcepta, scientes omnem scripturam divinitus inspiratam esse et utilem, ita et sorores jussa antistitæ citra disceptationem excipiant, omne consilium sibi ab ea datum alacri animo, non ex tristitia et necessitate, exsequentes, ut ipsarum obedientia mercèdem consequantur.

Te Deum laudamus.

In Laudibus fit Commem. Feriæ.

FESTA JANUARI.

Die 23. Januarii.

S. Meinradi Martyris.

Duplex.

Oratio.

Præsta, quæsumus omnipotens Deus: ut qui beati Meinradi Martyris tui natalitia colimus, intercessione ejus in tui nominis amore roboreremur. Per Dominum nostrum.

Et fit Commemor. Ss. Vincentii et Anastasii Mart. et S. Emerentianæ Virg. et Mart.

In II. Nocturno.

Lectio iv.

Meinradus ex nobili genere in Alemania natus, adhuc puer a Bertholdo patre, Sulgovia comite, in sacrum Augiæ monasterium delatus traditusque est Erlebaldus propinquo, eximia pietate monacho. Cum mox plurimum in virtutibus et scientiis profecisset, annos natus vigintiquinque presbyter et deinde monachus factus, ceteros æmulatores longe antevit. Probata igitur ejus in virtutibus christianis perfectione, studio Bollingensis asce-

terii præfectus fuit; quo loco anachoreticæ vitæ desiderio mox flagrare cepit.

R. Honestum fecit illum Dominus, et custodivit eum ab inimicis, et a seductoriibus tutavit illum: * Et dedit illi claritatem æternam. **V.** Descenditque cum illo in foveam, et in vinculis non dereliquit eum. Et dedit illi.

Lectio v.

Igitur explorata aliquando vicini saltus commoditate, habitaque Abbatibus venia, Missali, Breviario, sancti Benedicti regula et Cassiani opusculis secum sumptis, in Ezeliis concessit montem, lacui Turicino imminentem, in quo jejuniis, vigiliis, corporis afflictationibus asperum septennium egit. Cum vero frequentem hominum ad admirabilis sanctitatis ejus experendam utilitatem accedentium concursum gravem admodum experiretur, ad hunc vitandum simulque ad tranquillitatem consequendam, in vastissimam silvæ obscuræ solitudinem sese abdedit, et cellula ac oratorio in

accómmoda planitie constructis, vitæ réliquam admiránda sanctitate perégit. Ibi septénis Puérulus augustíssima specie e sacrário procédere cumque eo oráre, et quæ non licet hómini arcána loqui, ei communicáre est visus.

R. Desidérium ánimæ ejus tribuísti ei Dómine, * Et voluntate labiórum ejus non fraudásti eum. **V.** Quóniam prævenísti eum in benedictionibus dulcedinis: posuísti in capite ejus corónam de lapide pretiósio. Et voluntate.

Lectio vi.

Viginti sex annis in tam vasta erémo a viro sancto sanctissime absumptis, duo nefárii hómines advérsus eum conjuráti in solitudinem adventárun, et quamvis humanissime ab eodem excépti, deque eorúmdem propósito ab ipso edócti, ímpie nihilóminus diréque cæsum miserabiliter strangulárun, duodécimo Kaléndas Februárii, anno Redemptiónis octingentésimo sexagésimo primo. Quam grata autem Deo fúerit hæc victima, nonnúlla mox mi-

rácula comprobárun. Céreus enim ad Mártyris caput appósitus cælitus illúxit, et tota solitúdo suavíssimo odóre perfúsa est; et hómines profáni corvórum, quos sanctus olim alúerat, insectatióne ac vellicatióne próditi, propédium vivi igne combústi sunt. Aliquot vero post annis nóbile monastérium in martýrii loco eréctum est, quod hódie Mártyris memória, et ímpímis ædicula Vírginis Deiparæ mirífice consecráta, ac præterea grátiis crebrisque ejúsdem Vírginis miraculis toti mundo est venerábile.

R. Stola jucunditátis induit eum Dóminus: * Et corónam pulchritúdinis pósuit super caput ejus. **V.** Cibávit illum Dóminus pane vitæ et intelléctus: et aqua sapiéntiæ salutáris potávit illum. Et corónam. **Gloria Patri.** Et corónam.

In III. Nocturno.

Lectio sancti Evangélii secúndum Matthæum.

Lectio vii. Cap. 16. d.

In illo témpore: Dixit Jesus discipulis suis:

Si quis vult post me venire, abneget semetípsum, et tollat crucem suam, et sequátur me. Et réliqua.

Homilia sancti Gregórii Papæ.

Homilia 32. in Evang.

Quia Dóminus ac Redémptor noster novus homo venit in mundum, nova præcepta dedit mundo. Vitæ etenim nostræ véteri in vítiis enutritæ contrarietatem oppósuit novitátis suæ. Quid enim vetus, quid carnális homo nóverat, nisi sua retinere, aliéna rápere, si posset; concupiscere, si non posset? Sed cælestis medicus singulis quibúque vítiis obviántia ádhibet medicaménta. Nam sicut arte medicinæ cálida frigidis, frígida cálidis curántur: ita Dóminus noster contrária oppósuit medicaménta peccátis, ut líbriis continéntiam, tenácibus largitatem, iracúndis mansuetúdinem, elátis præcíperet humilitatem.

R. Coróna áurea super caput ejus, * Expressa signo sanctitátis, glória

honóris et opus fortitúdinis. **V.** Quóniam prævenísti eum in benedictionibus dulcedinis, posuísti in capite ejus corónam de lapide pretiósio. Expressa.

Lectio viii.

Certe cum se sequéntibus nova mandata proponeret, dixit: Nisi quis renuntiáverit ómnibus quæ pössidet, non potest meus esse discipulus. Ac si apérte dicat: Qui per vitam véterem aliéna concupiscitis, per novæ conversatiónis stúdiu et vestra largímini. Quid vero in hac lectiône dicat, audiámus: Qui vult post me venire, abneget semetípsum. Ibi dicitur, ut abnegemus nostra: hic dicitur, ut abnegemus nos. Et fortásse laboriósu non est hómini relínquere sua: sed valde laboriósu est relínquere semetípsum. Minus quippe est abnegáre quod habet: valde autem multum est abnegáre quod est.

R. Hic est vere Martyr, qui pro Christi nómine sánguinem suum fudit: * Qui minas júdicum non tímuit, nec terrénæ dignitátis glóriam quæsívit, sed

ad cœlestia regna pervénit. **V.** Justum dedúxit Dóminus per vias rectas, et osténdit illi regnum Dei. Qui. **G**lória Patri. Qui.

De S. Emerentiana Virg. et Mart.

Lectio ix.

Emerentiána virgo Romána, collactánea beátæ Agnétis, adhuc catechúmena, fide et caritaté flagrans,

furéntes in Christiános idolórum cultóres cum veheméntius accusáret, a concitáta multitudíne lapídibus óbruta est. Quæ in cruciátibus orans ad sepúlchrum sanctæ Agnétis, próprio sángine, quem pro Christo constánter effúdit, baptizáta ánimam Deo réddidit.

Te Deum laudámus.

In Laudibus fit Commem.
S. Emerentianæ Virg. et Martyris.

Approbatio.

Concordat cum suo originali. In fidem etc.

Friburgi Brisgoviaë, die 21. Junii 1912.

† Thomas, Archiepiscopus.

Imprimatur.

Ratisbonæ, die 8. Julii 1912.

Dr. Scheglmann Vic. Gen.

Index alphabeticus.

	pag.
Adelaidis Imperatr., Vid. dupl. 12. Dec.	3*
Barbaræ Virg. et Mart. dupl. 4. Dec.	2*
Conradi Episc., Conf. Commem. Oct. Dom. I. Advent.	1*
Meinradi Erem. et Mart. dupl. 23. Jan.	11*
Odiliæ Virg. dupl. 17. Dec.	7*